

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2011. gada 4. oktobrī*

Satura rādītājs

I	— Atbilstošās tiesību normas	I - 9168
	A — Starptautiskās tiesības	I - 9168
	B — Savienības tiesības	I - 9171
	1. Direktīvas apraides jomā	I - 9171
	2. Direktīvas intelektuālā īpašuma jomā	I - 9178
	C — Valsts tiesiskais regulējums	I - 9184
II	— Pamata prāvas un prejudiciālie jautājumi	I - 9186
	A — Premjerlīgas spēļu pārraidīšanas tiesību licencēšana	I - 9186
	B — Premjerlīgas spēļu apraide	I - 9188
III	— Par prejudiciālajiem jautājumiem	I - 9203
	A — Par noteikumiem, kas saistīti ar kodēto raidījumu no citām dalībvalstīm uztveršanu	I - 9203
	1. Ievada apsvērumi	I - 9203
	2. Direktīva par ierobežotu piekļuvi	I - 9204

* Tiesvedības valoda — angļu.

- a) Par jēdziena “nelegāla iekārta” Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 2. panta e) punkta izpratnē interpretāciju (pirmais jautājums lietā C-403/08, kā arī pirmais un otrais jautājums lietā C-429/08) I - 9204
 - b) Par Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 3. panta 2. punkta interpretāciju (trešais jautājums lietā C-429/08) I - 9206
 - c) Par citiem jautājumiem, kas attiecas uz Direktīvu par ierobežotu piekļuvi I - 9208
3. LESD noteikumi preču aprites un pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā I - 9208
- a) Par aizliegumu importēt, pārdot un izmantot ārvalsts dekoderiekārtas [astotā jautājuma b) punkts un devītā jautājuma pirmā daļa lietā C-403/08, kā arī sestā jautājuma i) punkts lietā C-429/08] I - 9208
 - i) Par piemērojamo tiesību normu identificēšanu I - 9209
 - ii) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma pastāvēšanu I - 9210
 - iii) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu, kas saistīts ar intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības mērķi I - 9212
 - Tiesai iesniegtie apsvērumi I - 9212
 - Tiesas atbilde I - 9213
 - iv) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu ar mērķi veicināt skatītāju klātbūtni futbola stadionos I - 9219
 - b) Par ārvalsts dekoderiekārtu izmantošanu, norādot nepatiesu identitāti un adresi, un par šo iekārtu izmantošanu komerciālos nolūkos [astotā jautājuma c) punkts lietā C-403/08 un sestā jautājuma ii) un iii) punkts lietā C-429/08] I - 9220

c)	Par citiem jautājumiem, kas attiecas uz aprites brīvību (devītā jautājuma otrā daļa lietā C-403/08 un septītais jautājums lietā C-429/08)	I - 9222
4.	LESD noteikumi konkurences jomā	I - 9223
B —	Par noteikumiem, kas saistīti ar raidījumu izmantošanu pēc to uztveršanas	I - 9226
1.	Ievada apsvērumi	I - 9226
2.	Par reproducēšanas tiesībām, kas paredzētas Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punktā (ceturtais jautājums lietā C-403/08)	I - 9228
3.	Par izņēmumu no reprodukcijas tiesībām, kas paredzētas Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā (piektais jautājums lietā C-403/08)	I - 9230
a)	Ievada apsvērumi	I - 9230
b)	Par Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu ievērošanu	I - 9232
4.	Par “izziņošanu sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē (sestais jautājums lietā C-403/08)	I - 9236
5.	Par Direktīvas par satelītapraidi ietekmi (septītais jautājums lietā C-403/08)	I - 9242
IV —	Par tiesāšanās izdevumiem	I - 9242

Apvienotās lietas C-403/08 un C-429/08

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (Apvienotā Karaliste) un *High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)*

(Apvienotā Karaliste) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2008. gada 11. un 28. jūlijā un Tiesā iesniegti attiecīgi 2008. gada 17. un 29. septembrī, tiesvedībā

Football Association Premier League Ltd,

NetMed Hellas SA,

Multichoice Hellas SA

pret

QC Leisure,

David Richardson,

AV Station plc,

I - 9162

Malcolm Chamberlain,

Michael Madden,

SR Leisure Ltd,

Philip George Charles Houghton,

Derek Owen (C-403/08)

un

Karen Murphy

pret

Media Protection Services Ltd (C-429/08).

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Tizzano [*A. Tizzano*], H.N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kassel*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovsky*] (referents) un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 5. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA un Multichoice Hellas SA* vārdā — Dž. Melors [*J. Mellor*], QC, N. Grīns [*N. Green*], QC, K. Meija [*C. May*] un E. Robertsons [*A. Robertson*], *barristers*, S. Livains [*S. Levine*], M. Pullens [*M. Pullen*] un R. Hoija [*R. Hoy*], *solicitors*,

— *QC Leisure, D. Richardson, AV Station plc, M. Chamberlain, M. Madden, SR Leisure Ltd, P. G. C. Houghton un D. Owen* vārdā — M. Houvs [*M. Howe*], QC, E. Noriss [*A. Norris*], S. Vūsdens [*S. Vousden*] un T. Santkventins [*T. St Quentin*], kā arī M. Demetriu [*M. Demetriou*], *barristers*, P. Diksons [*P. Dixon*] un P. Satons [*P. Sutton*], *solicitors*,

— *K. Murphy* vārdā — M. Houvs, QC, V. Hanters [*W. Hunter*], QC, M. Demetriu, *barrister*, un P. Diksons, *solicitor*,

- *Media Protection Services Ltd* vārdā — Dž. Melors, QC, N. Grīns, QC, H. Deivīsa [*H. Davies*], QC, K. Meija, kā arī E. Robertsons un P. Kedmens [*P. Cadman*], *bar-risters*,

- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — V. Džeksone [*V. Jackson*] un S. Hataveijs [*S. Hathaway*], pārstāvji, kuriem palīdz J. Stratforda [*J. Stratford*], QC,

- Čehijas Republikas valdības vārdā — K. Havļičkova [*K. Havlíčková*], pārstāve,

- Spānijas valdības vārdā — N. Diasa Abada [*N. Díaz Abad*], pārstāve,

- Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un B. Bopēra-Manoka [*B. Beaupère-Manokha*], pārstāvji,

- Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz L. D'Āšja [*L. D'Ascia*], *avvocato dello Stato*,

- Eiropas Parlamenta vārdā — J. Rodrigess [*J. Rodrigues*] un L. Vizadžo [*L. Visaggio*], pārstāvji,

- Eiropas Savienības Padomes vārdā — F. Florindo Hihons [*F. Florindo Gijón*] un G. Kimberlija [*G. Kimberley*], pārstāvji,

- Eiropas Komisijas vārdā — K. Lūiss [*X. Lewis*], H. Krēmers [*H. Krämer*], I. V. Rogaļskis [*I. V. Rogalski*], J. Burke [*J. Bourke*] un J. Samnada [*J. Samnadda*], pārstāvji,

- EBTA Uzraudzības iestādes vārdā — O. J. Einarsons [*O. J. Einarsson*] un M. Šnaiders [*M. Schneider*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2011. gada 3. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz šādu tiesību aktu un normu interpretāciju:
 - Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. novembra Direktīvu 98/84/EK par tiesisku aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to (OV L 320, 54. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva par ierobežotu piekļuvi”),

 - Padomes 1993. gada 27. septembra Direktīvu 93/83/EEK par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai (OV L 248, 15. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva par satelītapraidi”),

- Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 60. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva par “televīziju bez robežām””),

- Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvu 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva par autortiesībām”),

- kā arī LESD 34., 36., 56. un 101. pantu.

- 2 Šie lūgumi tika iesniegti tiesvedībā: *Football Association Premier League Ltd* (turpmāk tekstā — “FAPL”), *NetMed Hellas SA* (turpmāk tekstā — “NetMed Hellas”) un *Multichoice Hellas SA* (turpmāk tekstā — “Multichoice Hellas”) (turpmāk tekstā kopā — “FAPL u.c.”) pret *QC Leisure*, D. Ričardsonu [*D. Richardson*], *AV Station plc* (turpmāk tekstā — “AV Station”), M. Čamberlenu [*M. Chamberlain*] un M. Madenu [*M. Madden*], *SR Leisure Ltd*, F. Dž. Č. Houtonu [*P. G. C. Houghton*] un D. Ouveņu [*D. Owen*] (turpmāk tekstā kopā — “QC Leisure u.c.”) (lietā C-403/08), kā arī K. Mērfija [*K. Murphy*] pret *Media Protection Services Ltd* (turpmāk tekstā — “MPS”) (lietā C-429/08) saistībā ar tādu dekoderiekārtu tirdzniecību un izmantošanu Apvienotajā Karalistē, kas ļauj piekļūt raidorganizācijas satelītapraides pakalpojumiem, tiek ražotas un tirgotas ar šīs organizācijas atļauju, bet izmantotas — pretēji tās gribai — ārpus ģeogrāfiskās zonas, attiecībā uz kuru tās ir tikušas izsniegtas (turpmāk tekstā — “ārvalsts dekoderiekārtas”).

I — Atbilstošās tiesību normas

A — Starptautiskās tiesības

- 3 Līgums par ar tirdzniecību saistītajām intelektuālā īpašuma tiesībām, kas ir Marakešā 1994. gada 15. aprīlī parakstītā Līguma par Pasaules Tirdzniecības organizācijas izveidošanu (PTO) 1.C pielikums, tika apstiprināts ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV L 336, 1. lpp.).

- 4 Līguma par ar tirdzniecību saistītajām intelektuālā īpašuma tiesībām 9. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis ievēro Bernes konvencijas (1971) 1.–21. pantu un tās pielikuma prasības. Tomēr šis Līgums dalībvalstīm nedod tiesības vai neuzliek pienākumus attiecībā uz tiesībām, kas fiksētas šīs Konvencijas 6.(*bis*) pantā, vai tiesībām, kas atvasinātas no tā.”

- 5 Saskaņā ar Bernes konvencijas par literatūras un mākslas darbu aizsardzību (Parīzes 1971. gada 24. jūlija akts) — redakcijā ar 1979. gada 28. septembra grozījumiem — (turpmāk tekstā — “Bernes konvencija”) 11. panta pirmo daļu:

“Dramatisku, muzikāli dramatisku un muzikālu darbu autoriem ir ekskluzīvas tiesības uz:

- i) savu darbu publisku izpildīšanu, ieskaitot publisku izpildīšanu ar jebkuriem līdzekļiem vai jebkurā veidā;
- ii) savu darbu izpildījuma izziņošanu vispārējai zināšanai jebkurā veidā.”

- 6 Bernes konvencijas 11.a panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Literatūras un mākslas darbu autoriem ir ekskluzīvas tiesības uz:

- i) savu darbu raidīšanu ēterā vai izziņošanu vispārējai zināšanai ar jebkuru citu bezvadu raidīšanas paņēmieni zīmju, skaņu vai attēlu veidā;
- ii) savu darbu raidījumu jebkādu izziņošanu pa vadiem vispārējai zināšanai vai retranslēšanu ēterā, ja šādu pārraidi veic cita organizācija, nevis tā, kura to ir darījusi pirmo reizi;

iii) savu darbu ētera raidījumu publisku izziņošanu ar skaļruņa vai jebkuras citas analogiskas ierīces palīdzību, kura pārraida zīmes, skaņas vai attēlus.”

- 7 Pasaules intelektuālā īpašuma organizācija (*WIPO*) 1996. gada 20. decembrī Ženēvā pieņēma *WIPO* līgumu par izpildījumu un skaņu ierakstiem (turpmāk tekstā — “Līgums par izpildījumu un skaņu ierakstiem”), kā arī *WIPO* līgumu par autortiesībām (turpmāk tekstā — “Līgums par autortiesībām”). Šie abi līgumi Kopienų vārdā tika apstiprināti ar Padomes 2000. gada 16. marta Lēmumu 2000/278/EK (OV L 89, 6. lpp.).
- 8 Saskaņā ar Līguma par izpildījumu un skaņu ierakstiem 2. panta g) punktu:

“Šajā līgumā:

[..]

- g) izpildījuma vai fonogrammas “atklāts raidījums” ir izpildījuma skaņu vai fonogrammā fiksētu skaņu vai to atveidojumu pārraidīšana sabiedrībai jebkādā veidā, izņemot apraidi. Šā līguma 15. pantā jēdziens “atklāts raidījums” ietver skaņu vai fonogrammā fiksētu skaņu atveidojuma pārraidīšanu sabiedrībai.”

- 9 Šā līguma 15. panta 1. punktā ir noteikts:

“Izpildītājiem un fonogrammu producentiem ir tiesības uz vienreizēju taisnīgu atlīdzību par tiešu vai netiešu to fonogrammu apraidi vai jebkāda veida pārraidi sabiedrībai, kas publicētas komerciālos nolūkos.”

- 10 Līguma par autortiesībām 1. panta 4. punktā ir paredzēts, ka līgumslēdzējas valstis ievēro Bernes konvencijas 1.–21. pantu un pielikumu.

B — *Savienības tiesības*

1. Direktīvas apraides jomā

- 11 Direktīvas par “televīziju bez robežām” preambulas trešajā apsvērumā ir noteikts:

“[...] viens no veidiem, kā sasniegt Kopienas mērķus, ir televīzijas raidījumu raidīšana pāri robežām, izmantojot dažādas tehnoloģijas; [...] būtu jāparedz pasākumi, kas pieļautu un nodrošinātu pāreju no valstu tirgiem uz programmu veidošanas un izplatīšanas kopēju tirgu, kā arī radītu apstākļus godīgai konkurencei, netraucējot televīzijas raidorganizācijām kalpot sabiedrības interesēm.”

12 Saskaņā ar Direktīvas 97/36 preambulas 21. apsvērumu:

“[...] sabiedrībai nozīmīgi notikumi šajā direktīvā atbilst noteiktiem kritērijiem, tas ir, tie ir ievērojami notikumi, kas interesē plašu sabiedrību Eiropas Savienībā vai attiecīgā dalībvalstī, vai arī tie ir valstiski svarīgi attiecīgajā dalībvalstī un tos iepriekš organizē pasākuma organizētājs, kuram ir likumīgas tiesības pārdot tiesības attiecībā uz šo notikumu.”

13 Direktīvas par satelītapraidi preambulas 3., 5., 7., 14., 15. un 17. apsvērumā ir noteikts:

“(3) [...] raidījumi, ko raida pāri robežām Kopienā, jo īpaši caur satelītiem un pa kabeļiem, ir viens no svarīgākajiem veidiem, lai sasniegtu šos Kopienas mērķus, kas vienlaikus ir politiskie, ekonomiskie, sociālie, kultūras un juridiskie mērķi;

[..]

(5) [...] tiesību subjekti ir pakļauti riskam, ka viņu darbus izmanto bez samaksas vai atlīdzības vai ka ekskluzīvu tiesību subjekti dažādās dalībvalstīs bloķē viņu tiesību īstenošanu; [...] juridiska nenoteiktība jo īpaši ir tiešs šķērslis brīvai programmu aprītei Kopienā;

[..]

- (7) [...] brīvu programmu apraidi turklāt kavē pašreizējā juridiskā nenoteiktība par to, vai apraide caur satelītu, kura signālus var tieši uztvert, ietekmē tiesības tikai raidīšanas valstī vai visās uztveršanas valstīs kopā; [...]

[..]

- (14) [...] attiecībā uz iegūstamām tiesībām juridiskā nenoteiktība, kas kavē pārrobežu satelītu apraides, būtu jāpārvar, Kopienas līmenī definējot jēdzienu par atklātiem raidījumiem caur satelītu; [...] šai definīcijai vienlaikus būtu jānorāda, kur notiek raidīšanas darbība; [...] šāda definīcija ir vajadzīga, lai izvairītos no vairāku valstu tiesību aktu kumulatīvas piemērošanas vienai raidīšanas darbībai; [...]

- (15) [...] ekskluzīvu apraides tiesību ieguvei, pamatojoties uz līgumu, būtu jāatbilst tiesību aktiem par autortiesībām un blakustiesībām dalībvalstī, kurā notiek atklāti raidījumi caur satelītu;

[..]

- (17) [...] attiecībā uz maksājumu apjomu, kas jāmaksā par iegūtajām tiesībām, pusēm būtu jāņem vērā visi apraides aspekti, tādi kā faktiskā auditorija, potenciālā auditorija un valodas versija.”

14 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 2. punkta a) līdz c) apakšpunktu:

- a) Šajā direktīvā “atklāti raidījumi caur satelītu” ir atklātai uztveršanai domātu programmas nesēju signālu, raidorganizācijai kontrolējot un tās atbildībā, ievadišana nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi.

- b) Atklāta raidīšana caur satelītu notiek tikai dalībvalstī, kur programmas nesējus signālus raidorganizācijas kontrolē un tās vārdā ievada nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi.

- c) Ja programmu nesēju signāli ir kodēti, tad atklāti raidījumi caur satelītu ir ar nosacījumu, ka apraides atkodēšanu sabiedrībai veic raidorganizācija vai to veic ar tās piekrišanu.”

15 Direktīvas par satelītapraidi 2. pantā ir paredzēts:

“Dalībvalstis paredz autoram ekskluzīvas tiesības atļaut atklāti pārraidīt caur satelītu ar autortiesībām aizsargātus darbus saskaņā ar šajā nodaļā izklāstītajiem noteikumiem.”

16 Direktīvas par ierobežotu piekļuvi preambulas 2., 3., 6. un 13. apsvērumā ir paredzēts:

“(2) [..] pārrobežu apraides un informācijas sabiedrības pakalpojumi var palīdzēt, šaurākā aspektā, efektīvi īstenot vārda brīvību kā pamattiesības un, plašākā aspektā, sasniegt Līgumā paredzētos mērķus;

(3) [..] Līgumā paredzēta brīva visu to pakalpojumu aprīte, kas parasti tiek sniegti par maksu; [..] šīs brīvības piemērošana apraidei un informācijas sabiedrības pakalpojumiem ir arī kāda vispārīgāka principa izpausme Kopienas tiesībās, proti, vārda brīvības izpausme, kas noteikta Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10. pantā; [..] minētais pants nepārprotami atzīst pilsoņu tiesības saņemt un sniegt informāciju neatkarīgi no robežām un [..] jebkurš šo tiesību ierobežojums jāpamato ar pienācīgiem apsvērumiem attiecībā uz citām likumīgām interesēm, kam pienākas tiesiskā aizsardzība;

[..]

(6) [..] iespējas, ko piedāvā digitālās tehnoloģijas, ļauj palielināt patērētāju izvēles iespējas un palīdz veidot kultūras daudzveidību, attīstot arvien plašāku pakalpojumu klāstu [LESD 56. un 57. panta] nozīmē; [..] šo pakalpojumu dzīvotspēja bieži ir atkarīga no ierobežotas pieejamības izmantošanas, lai iegūtu samaksu par sniegto pakalpojumu; [..] tādējādi pakalpojumu sniedzēju tiesiskā aizsardzība pret nelegālām ierīcēm, kas ļauj piekļūt šiem pakalpojumiem bez maksas, šķiet nepieciešama, lai nodrošinātu šo pakalpojumu ekonomisko dzīvotspēju;

[..]

- (13) [...] šķiet nepieciešams nodrošināt, lai dalībvalstis paredz atbilstošu tiesisko aizsardzību pret tādu nelegālu iekārtu laišanu tirgū, kas dod iespēju apiet vai ļauj vieglāk apiet jebkurus tehnoloģiskos līdzekļus, kas radīti, lai aizsargātu likumīgi sniegtu pakalpojumu apmaksu, un kas dod iespēju tieši vai netieši gūt finansiālu labumu.”

17 Šīs direktīvas 2. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

- a) “aizsargāts pakalpojums” nozīmē turpmāk uzskaitītos pakalpojumus, ko sniedz par maksu un pamatojoties uz ierobežotu piekļuvi:

— televīzijas apraide, kā tā definēta [Direktīvas par “televīziju bez robežām”] 1. panta a) punktā;

[..]

- b) “ierobežota piekļuve” ir jebkurš tehnisks līdzeklis un/vai vienošanās, saskaņā ar kuru piekļuve aizsargātajam pakalpojumam saprotamā formā ir atkarīga no tā, vai ir dota iepriekšēja individuāla atļauja;

- c) “ierobežotas piekļuves iekārta” ir jebkura ierīce vai programma, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam;

[..]

- e) “nelegāla iekārta” ir jebkura iekārta vai programma, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas;

- f) “šīs direktīvas saskaņojamā joma” ir jebkuri noteikumi attiecībā uz nelikumīgām darbībām, kas konkretizētas 4. pantā.”

18 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 3. pantu:

“1. Katra dalībvalsts veic visus nepieciešamos pasākumus, lai savā teritorijā aizliegtu 4. pantā uzskaitītās darbības un nodrošinātu 5. pantā noteiktās sankcijas un zaudējumu atlīdzināšanu.

2. Neskarot 1. punktu, dalībvalstis nedrīkst:

- a) ierobežot tādu aizsargāto pakalpojumu vai saistīto pakalpojumu sniegšanu, kuru izcelsmes valsts ir cita dalībvalsts, vai

- b) ierobežot brīvu apriti ierobežotas piekļuves iekārtām, izmantojot iemeslus, kas saistīti ar šīs direktīvas darbības jomu.”

19 Minētās direktīvas 4. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis savā teritorijā aizliedz visas turpmāk uzskaitītās darbības:

- a) nelikumīgu ierīču ražošanu, importu, izplatīšanu, pārdošanu, izīrēšanu vai turēšanu īpašumā komerciāliem mērķiem;
- b) nelegālas ierīces uzstādīšanu, uzturēšanu vai nomainīšanu komerciāliem mērķiem;
- c) komerciālu ziņu izmantošanu, lai reklamētu nelegālas iekārtas.”

2. Direktīvas intelektuālā īpašuma jomā

20 Direktīvas par autortiesībām preambulas 9., 10., 15., 20., 23., 31. un 33. apsvērumā ir noteikts:

“(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. [..]

- (10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu [..]

[..]

- (15) [..] Šo direktīvu arī izmanto, lai īstenotu vairākas jaunas starptautiskas saistības, [kas izriet no Līguma par autortiesībām un Līguma par izpildījumu un skaņu ierakstiem].

[..]

- (20) Šīs direktīvas pamatā ir principi un noteikumi, kas jau ir paredzēti [intelektuālā īpašuma] jomā pašlaik spēkā esošajās direktīvās un jo īpaši [Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.)], un tā attīsta minētos principus un noteikumus un sasaista tos ar informācijas sabiedrību. Šīs direktīvas noteikumiem nebūtu jāskar minēto direktīvu noteikumi, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.

[..]

- (23) Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē — kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. Šīm tiesībām būtu jāattiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai,

izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. Šīm tiesībām nebūtu jāattiecas uz citām darbībām.

[..]

- (31) Jā saglabā taisnīgs līdzsvars starp dažādu kategoriju tiesību subjektu tiesībām un interesēm un dažādu kategoriju tiesību subjektu un aizsargātu tiesību objektu izmantotāju tiesībām un interesēm. [..]

[..]

- (33) Uz ekskluzīvajām reproducēšanas tiesībām būtu jāattiecinā izņēmums, atļaujot veikt pagaidu reproducēšanu, kas ir islaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un ko veic tikai, lai starpnieks tiklā varētu īstenot efektīvu pārsūtīšanu no vienas trešās personas citai trešai personai vai arī likumīgi izmantot darbu vai citu tiesību objektu. Attiecīgajām reproducēšanas darbībām pašām nevajadzētu būt ar atsevišķu ekonomisku vērtību. Ciktāl tās atbilst minētajiem nosacījumiem, šajā izņēmumā būtu jāiekļauj darbības, kas ļauj veikt pārlūkošanu un arī uzkrāšanu datoratmiņā, tajā skaitā darbības, kas ļauj efektīvi darboties pārsūtīšanas sistēmām, ar noteikumu, ka starpnieks nemaina informāciju un nepārkāpj nozarē plaši atzītas un lietotas tehnoloģijas likumīgu izmantošanu, lai iegūtu datus par informācijas izmantošanu. Izmantošanu uzskata par likumīgu, ja to atļauj tiesību subjekts vai neierobežo likums.”

21 Saskaņā ar Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) un e) punktu:

“Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

a) autoriem — attiecībā uz viņu darbiem;

[..]

e) raidorganizācijām — attiecībā uz šo organizāciju raidījumu fiksēšanu neatkarīgi no tā, vai šos raidījumus translē pa vadiem vai bez tiem, to skaitā pa kabeļiem vai ar satelīta palīdzību.”

22 Šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.”

23 Šīs pašas direktīvas 5. pantā ir noteikts:

“1. Direktīvas 2. pantā minētajai pagaidu reproducēšanai, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut:

- a) starpnieka veiktu pārsūtīšanu tīklā starp trešām personām; vai
- b) likumīgu izmantošanu

attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu, un kam nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes, 2. pantā paredzētās reproducēšanas tiesības nepiemēro.

[..]

3. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus vai ierobežojumus 2. un 3. pantā paredzētajām tiesībām šādos gadījumos:

[..]

- i) darba vai cita tiesību objekta papildu iekļaušanai citā materiālā;

[..]

5. Šī panta 1., 2., 3. un 4. punktā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses.”

- ²⁴ Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (kodificēta versija) (OV L 376, 28. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva par blakustiesībām”) preambulas piekto apsvērumu:

“Autoru un izpildītāju mākslinieciskā jaunrade prasa atbilstīgus ienākumus kā pamatu turpmākai mākslinieciskai jaunradei, un ieguldījumi, izgatavojot fonogrammas un uzņemot filmas, ir īpaši lieli un riskanti. [..]”

- ²⁵ Šīs direktīvas 7. panta 2. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis paredz raidorganizācijām ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt fiksēt to raidījumus neatkarīgi no tā, vai šos raidījumus pārraida pa vadiem vai pa gaisu, tostarp pa kabeļiem vai caur satelītu.

- ²⁶ Minētās direktīvas 8. panta 3. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz raidorganizācijām ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt retranslēt to raidījumus bez vadiem, kā arī tos publiskot, ja šāda izziņošana sabiedrībai notiek vietās, kas pieejamas publikai par ieejas maksu.”

- 27 Direktīvas par blakustiesībām preambulas piektajā apsvērumā un 7. panta 2. punktā, kā arī 8. panta 3. punktā būtībā ir pārņemti Direktīvas 92/100 preambulas septītais apsvēruma un 6. panta 2. punkts, kā arī 8. panta 3. punkts.

C — Valsts tiesiskais regulējums

- 28 Saskaņā ar 1988. gada likuma par autortiesībām, dizainiem un patentiem (*Copyright, Designs and Patents Act 1988*; turpmāk tekstā — “Likums par autortiesībām, dizainiem un patentiem”) 297. panta 1. punktu:

“Persona, kura krāpnieciskā veidā uztver programmas, kas iekļautas apraides pakalpojumos, kuri tiek sniegti no vietas Apvienotajā Karalistē, ar nolūku izvairīties no programmu uztveršanai piemērojamās cenas samaksas, izdara noziedzīgu nodarījumu, un tai nekavējoties tiek piemērots naudas sods, kas nepārsniedz atsauces skalas 5. limeni.”

- 29 Šā paša likuma 298. pantā ir noteikts:

“1. Personai, kura

- a) pieprasa samaksu par tiesībām uztvert programmas, kas iekļautas apraides pakalpojumos, kuri tiek sniegti no vietas Apvienotajā Karalistē vai citā dalībvalstī, vai

- b) sūta kodētos raidījumus jebkādā citā veidā no vietas Apvienotajā Karalistē vai citā dalībvalstī,

[..]

ir šādas tiesības un tiesiskās aizsardzības līdzekļi.

2. Tām ir tādas pašas tiesības un tiesiskās aizsardzības līdzekļi attiecībā uz personu,

- a) kura

- i) ražo, importē, izplata, pārdod vai izīrē, piedāvā vai izstāda tirdzniecībai vai īrei vai reklamē, lai pārdotu vai izīrētu,

- ii) tur komerciālā nolūkā, vai

- iii) komerciālā nolūkā uzstāda, uztur vai maina

jebkādu iekārtu, kas izstrādāta vai pielāgota, lai personām sniegtu piekļuvi programmām vai citiem raidījumiem vai tām sniegtu palīdzību ar šādu mērķi, vai lai apietu ierobežotas piekļuves tehnoloģiju, kas saistīta ar programmām vai citiem raidījumiem, ja tas nav atļauts, [..]

[..]

kā autortiesību īpašniekam attiecībā uz autortiesību pārkāpumu.

[..]”

II — Pamata prāvas un prejudiciālie jautājumi

³⁰ *FAPL* administrē Premjerlīgu, kas ir Anglijas augstākā profesionālā futbola klubu līga.

³¹ *FAPL* darbība tostarp ietver Premjerlīgas spēļu filmēšanas organizēšanu un tiesību veikt šo spēļu pārraidīšanu televīzijā, proti, tiesību publiskot sporta spēļu audiovizuālo saturu, to pārraidot televīzijā (turpmāk tekstā — “pārraidīšanas tiesības”), īstenošanu.

A — Premjerlīgas spēļu pārraidīšanas tiesību licencēšana

³² *FAPL* veic minēto tiešraides tiesību licencēšanu, pamatojoties uz teritoriālo sadalījumu, trīs gadu laikposmiem. Šajā ziņā *FAPL* stratēģija ir piedāvāt Premjerlīgas spēles skatītājiem visā pasaulē, vienlaikus maksimāli palielinot šo tiesību vērtību tās biedru klubiem.

- 33 Tādējādi šīs tiesības televīzijas raidorganizācijām tiek piešķirtas atklātā konkurences procedūrā, kas sākas ar uzaicinājumu pretendentiem iesniegt piedāvājumus pasaules mērogā, reģionālajā mērogā vai attiecībā uz katru atsevišķu teritoriju. Pēc tam pieprasījums nosaka teritoriju, attiecībā uz kuru *FAPL* pārdod savas starptautiskās tiesības. Tomēr principā šī teritorija ir valsts apmērā, jo pretendentu pieprasījums attiecībā uz pasaules vai paneiropas tiesībām, ņemot vērā, ka raidorganizācijas parasti darbojas uz teritoriāla pamata un ka tās apgādā iekšējo tirgu vai nu savā valstī, vai mazā blakusesošo valstu grupā ar kopēju valodu, ir ierobežots.
- 34 Ja pretendents attiecībā uz noteiktu teritoriju iegūst Premjerlīgas spēļu tiešraides tiesību kopumu, viņam tiek piešķirtas ekskluzīvas pārraidīšanas tiesības šajā teritorijā. Pēc *FAPL* domām, tas esot vajadzīgs, lai visām tās tiesībām iegūtu optimālu komerciālo vērtību, tā kā raidorganizācijas var samaksāt papildu maksu šīs ekskluzivitātes iegūšanai, jo šīs ekskluzīvās tiesības tām ļauj nošķirt savus pakalpojumus no tiem, ko sniedz viņu konkurenti, un tādējādi palielināt to kapacitāti ģenerēt ieņēmumus.
- 35 Lai aizsargātu visu raidorganizāciju teritoriālo ekskluzivitāti, katra no tām savā licences līgumā ar *FAPL* apņemas neļaut skatītājiem uztvert tās raidījumus ārpus teritorijas, attiecībā uz kuru tām izsniegta licence. Tas nozīmē, pirmkārt, ka katra organizācija rīkojas tā, lai visi tās raidījumi, ko var uztvert ārpus šīs teritorijas — tostarp tie, kurus raida pa satelītu — būtu droši kodēti un nevarētu tikt uztverti nekodētā formā. Otrkārt, raidorganizācijām ir jānodrošina, lai neviena iekārta netiktu apzināti atļauta, lai kādam ļautu skatīties to pārraides ārpus attiecīgās teritorijas. Līdz ar to šīm organizācijām tostarp ir aizliegts piegādāt dekoderiekārtas, kas ļauj atkodēt to raidījumus, lai šīs iekārtas lietotu ārpus teritorijas, attiecībā uz kuru tām ir izsniegta licence.

B — *Premjerlīgas spēļu apraide*

- 36 *FAPL* darbības ietvaros tai tāpat ir uzticēts organizēt Premjerlīgas spēļu filmēšanu un translēt signālus organizācijām, kurām ir tiesības tos pārraidīt.
- 37 Šim nolūkam attēli un pavadošā skaņa, kas uztverti spēles laikā, tiek nodoti producentu vienībai, kas pievieno logotipu, video sekvenci, ekrāngrafiku, mūziku un komentārus angļu valodā.
- 38 Signāls pa satelītu tiek nosūtīts televīzijas raidorganizācijai, kura pievieno savu logotipu un, iespējams, komentārus. Pēc tam signāls tiek saspiests un kodēts, tad to caur satelītu pārraida abonentiem, kuri uztver signālu ar paraboliskas satelītantenas palīdzību. Visbeidzot signāls tiek atkodēts un atspiests satelīta dekoderā, kura darbībai ir vajadzīga tāda dekoderiekārta kā dekoderkarte.
- 39 Grieķijā Premjerlīgas spēļu apraides apakšlicences īpašnieks ir *NetMed Hellas*. Spēles satelītapraidē izplata *SuperSport* kanālos “NOVA” platformā, kas pieder un ko pārvalda *Multichoice Hellas*.
- 40 Televīzijas skatītāji, kas ir *NOVA* satelīta paketes abonenti, var piekļūt minētajiem kanāliem. Jebkuram abonentam ir bijis jāvar norādīt vārdu, adresi un telefona numuru Grieķijā. Šis abonements var tikt iegūts privātai vai komerciālai lietošanai.

- 41 Apvienotajā Karalistē pamata lietu faktu rašanās laikā licences tiesību īpašnieks Premjerlīgas spēļu tiešraidei bija *BSkyB Ltd*. Ja fiziska vai juridiska persona vēlas Apvienotajā Karalistē pārraidīt Premjerlīgas spēles, tā no šīs sabiedrības var iegūt komerciālu abonementu.
- 42 Tomēr noteikti ēdināšanas uzņēmumi Apvienotajā Karalistē ir sākuši izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, lai piekļūtu Premjerlīgas spēlēm. Tie pie izplatītāja nopērk karti un dekoderiekārtu, kas ļauj uztvert tādus citā dalībvalstī pārraidītus satelīta kanālus kā *NOVA* kanāli, kuru abonements ir izdevīgāks nekā *BSkyB Ltd* abonements. Šīs dekoderkartes ir ražotas un pārdotas ar pakalpojumu sniedzēja atļauju, bet pēc tam tās tikušas izmantotas neatļauti, jo raidorganizācijas to izsniegšanu — saskaņā ar šā sprieduma 35. punktā minētajām saistībām — bija pakļāvušas nosacījumam, ka klienti neizmantos šādas kartes ārpus attiecīgās valsts teritorijas.
- 43 *FAPL* uzskatīja, ka šādas darbības kaitē tās interesēm, jo tās apdraud licencēto tiesību ekskluzivitāti attiecīgajā teritorijā un tātad — šo tiesību vērtību. Proti, ja televīzijas raidorganizācija pārdotu lētākas dekoderkartes, praksē tā varētu kļūt par Eiropas mēroga televīzijas raidorganizāciju, kā rezultātā pārraidīšanas tiesības Eiropas Savienībā būtu jāpiešķir Eiropas mērogā. Tas radītu būtiskus zaudējumus gan *FAPL*, gan televīzijas raidorganizācijai un tādējādi mazinātu to sniegto pakalpojumu ilgtspējas pamatus.
- 44 Līdz ar to *FAPL* u.c. lietā C-403/08 ir ierosinājušas *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* [Augstākā tiesa (Anglija un Velsa)], trīs, viņuprāt, pilotlietas. Divas prasības ir celtas pret *QC Leisure*, D. Ričardsonu, *AV Station* un M. Čamberlenu, kas kafejnīcām-restorāniem piegādā materiālu un satelīta dekoderkartes,

kas ļauj uztvert raidījumus, kurus pārraida ārvalsts raidorganizācijas, tostarp *NOVA*, kuras tiešraidē pārraida Premjerlīgas spēles.

- 45 Trešā prasība ir pret M. Madenu, *SR Leisure Ltd*, F. Dž. Č. Houtonu un D. Ouvenu, dzērienu pārdevējiem vai četru kafējnicu-restorānu pārvaldniekiem, kuri tiešraidē ir pārraidījuši Premjerlīgas spēles, izmantojot ārvalsts dekoderiekārtu.
- 46 *FAPL* u.c. apgalvo, ka šīs personas, veicot komercdarījumus vai — trešās prasības atbildētāju gadījumā — tirdzniecības nolūkā turot īpašumā ārvalsts dekoderiekārtas, kas ir izstrādātas vai pielāgotas, lai ļautu bez atļaujas piekļūt *FAPL* u.c. pakalpojumiem, pārkāpjot tās ar Likuma par autortiesībām, dizainiem un patentiem 298. pantu aizsargātās tiesības.
- 47 Turklāt trešās prasības atbildētāji, izgatavojot darbu kopijas satelīta dekodera iekšējā darbībā un ekranizējot darbus, kā arī izpildot, pārraidot vai rādot darbus publikai un tos tai izziņojot, pārkāpjot tās autortiesības.
- 48 Turklāt *QC Leisure* un *AV Station*, atļaujot trešās prasības atbildētāju, kā arī citu personu, kurām tie piegādājuši dekoderkartes, nelikumīgi veiktās darbības, pārkāpjot autortiesības.
- 49 *QC Leisure* u.c. uzskata, ka prasības nav pamatotas, jo tie neizmantojot nelegālas dekoderkartes, tā kā visas attiecīgās kartes citā dalībvalstī ir izplatījušas un laidusi tirgū attiecīgā satelīttelevīzijas raidorganizācija.

- 50 Lietā C-429/08 K. Mērfija, kafejnīcas-restorāna pārvaldniece, izmantoja *NOVA* dekoderkarti, lai rādītu Premjerlīgas spēles.
- 51 *MPS* — organizācijas, ko *FAPL* pilnvarojusi kriminālvajāšanas veikšanai pret kafejnīcu-restorānu pārvaldniekiem, kuri izmanto ārvalsts dekoderiekārtas, — pārstāvji konstatēja, ka K. Mērfija savā kafejnīcā-restorānā uztvēra Premjerlīgas spēļu apraides, ko pārraidīja *NOVA*.
- 52 Līdz ar to *MPS* lūdza izsaukt K. Mērfiju uz *Portsmouth Magistrates' Court* [Portsmutas pirmās instances tiesu], kura viņu sodīja par diviem Likuma par autortiesībām, dizainiem un patentiem 297. panta 1. punktā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, tādēļ ka viņa krāpnieciski bija uztvērusi programmas, kas iekļautas apraides pakalpojumos, kuri sniegti no vietas Apvienotajā Karalistē, ar nodomu izvairīties no jebkādas cenas, kas piemērojama apraidāmo raidījumu uztveršanai, samaksas.
- 53 Pēc tam, kad *Portsmouth Crown Court* būtībā noraidīja apelāciju par K. Mērfiju notiesājošo spriedumu, K. Mērfija to pārsūdzēja *High Court of Justice* [Augstākajā tiesā], ieņemot *QC Leisure* u.c. paustajai analogisku nostāju.
- 54 Šādos apstākļos *High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division* nolēma apturēt tiesvedību lietā C-403/08 un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) a) Vai gadījumā, ja ierobežotas piekļuves iekārtu izgatavo pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju un to pārdod ar ierobežotas izmantošanas atļaujas nosacījumu, atļaujot piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam tikai kon-

krētos apstākļos, šī iekārta kļūst par “nelegālu iekārtu” [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 2. panta e) punkta izpratnē, ja to izmanto, lai noteiktā vietā vai veidā, vai personai, kurai nav pakalpojuma sniedzēja atļaujas, ļautu piekļūt šim aizsargātajam pakalpojumam?

b) Kas ir jāsaprot ar “paredzēta vai pielāgota” Direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē?

2) Gadījumā, ja pirmais pakalpojuma sniedzējs programmas saturu pārraida kodētā formā otram pakalpojuma sniedzējam, kurš pārraida šo saturu saskaņā ar ierobežotu piekļuvi, kādi faktori ir jāņem vērā, nosakot, vai ir skartas pirmā aizsargātā pakalpojuma sniedzēja intereses [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 5. panta izpratnē?

It īpaši:

gadījumā, ja pirmais uzņēmums kodētā formā pārraida programmas saturu (kas ietver vizuālus attēlus, pavadāmo skaņu un komentārus angļu valodā) otram uzņēmumam, kurš savukārt sabiedrībai pārraida programmas saturu (kuram tas pievienojis savu logotipu un atsevišķos gadījumos — papildu audio celiņu komentāriem):

a) Vai pirmā uzņēmuma pārraide ir aizsargāta “televīzijas apraides” pakalpojums [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 2. panta a) punkta un [Direktīvas par “televīziju bez robežām”] 1. panta a) punkta izpratnē?

- b) Vai pirmajam uzņēmumam, lai varētu uzskatīt, ka tas sniedz aizsargātu “televīzijas apraides” pakalpojumu [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 2. panta a) punkta pirmā ievilkuma izpratnē, ir jābūt raidorganizācijai [Direktīvas par “televīziju bez robežām”] 1. panta b) punkta izpratnē?
- c) Vai [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 5. pants ir jāinterpretē tā, ka ar to pirmajam uzņēmumam tiek piešķirtas tiesības celt civiltiesisku prasību par nelegālām iekārtām, kas dod piekļuvi programmai, ko pārraida otrais uzņēmums, vai nu:
- i) tāpēc, ka šīs iekārtas jāuzskata par tādām, kas ar apraides signāla palīdzību dod piekļuvi pirmā uzņēmuma sniegtajam pakalpojumam, vai
 - ii) tāpēc, ka pirmais uzņēmums ir aizsargāta pakalpojuma sniedzējs, kura intereses ietekmē nelikumīga darbība (jo šādas iekārtas dod neatļautu piekļuvi otrā uzņēmuma sniegtajam aizsargātajam pakalpojumam)?
- d) Vai atbildi uz otrā jautājuma c) daļu ietekmē tas, vai pirmais un otrais pakalpojumu sniedzējs izmanto dažādus atkodēšanas veidus un dažādas ierobežotas piekļuves iekārtas?
- 3) Vai [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 4. panta a) punktā minētā “turēšana īpašumā komerciāliem mērķiem” attiecas tikai uz turēšanu īpašumā komerciālai darbībai ar nelegālām iekārtām (piemēram, pārdošanai) vai arī uz iekārtas atrašanos tiešā lietotāja, kas veic jebkādu uzņēmējdarbību, īpašumā?

- 4) Gadījumā, ja filmas, muzikāla darba vai skaņu ieraksta secīgi fragmenti (šajā gadījumā — ciparu video un audio kadri) tiek radīti i) dekodera atmiņā vai ii) filmas gadījumā — televizora ekrānā un viss darbs ir reproducēts, ja tiek ņemti vērā visi secīgie fragmenti kopā, taču katrā noteiktā brīdī pastāv tikai ierobežots skaits fragmentu:
- a) Vai jautājums par to, vai šie darbi ir reproducēti pilnībā vai daļēji, ir jāizvērtē, atsaucoties uz valsts autortiesību likuma normām, kurās ir definēts nelikumīgas autortiesību darba reprodukcijas jēdziens, vai arī pamatojoties uz [Direktīvas par autortiesībām] 2. panta interpretāciju?
 - b) Ja tas ir jāizvērtē, pamatojoties uz [Direktīvas par autortiesībām] 2. panta interpretāciju, — vai valsts tiesai ir jāņem vērā visi katra darba fragmenti kopā vai arī tikai ierobežotais skaits fragmentu, kas pastāv katrā noteiktā brīdī? Ja tas ir pēdējais no minētajiem gadījumiem, tad kāds pārbaudes kritērijs valsts tiesai ir jāpiemēro jautājumam par to, vai darbi minētā panta nozīmē ir reproducēti daļēji?
 - c) Vai [minētajā] 2. pantā noteiktās reproducēšanas tiesības attiecas arī uz īslaicīgu attēlu rādīšanu televizora ekrānā?
- 5) a) Vai darba īslaicīgas kopijas, kas radītas satelittelevīzijas dekoderā vai televizora ekrānā, kurš savienots ar dekoderu, un kuru vienīgais mērķis ir ļaut darba izmantošanu, ko neierobežo tiesību normas, ir jāuzskata par tādām, kam ir “patstāvīga ekonomiska nozīme” [Direktīvas par autortiesībām] 5. panta 1. punkta izpratnē tā iemesla dēļ, ka šīs kopijas ir vienīgais pamats tiesību īpašniekam saņemt samaksu par viņa tiesību izmantošanu?

- b) Vai atbildi uz 5) jautājuma a) daļu ietekmē tas, i) vai īslaicīgajām kopijām piemīt jebkāda būtiska vērtība, ii) vai īslaicīgās kopijas ir neliela daļa no darbu kolekcijas un/vai kāda cita objekta, ko turklāt varētu izmantot bez autortiesību pārkāpšanas, un iii) vai citā dalībvalstī esoša persona, kurai tiesību īpašnieks ir piešķīris ekskluzīvu licenci, jau ir saņēmusi samaksu par darba izmantošanu šajā dalībvalstī?
- 6) a) Vai autortiesību darbs ir izziņots sabiedrībai, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, [Direktīvas par autortiesībām] 3. panta nozīmē gadījumā, ja komerciālās telpās (piemēram, bārā) tiek uztverta satelitapraide un, izmantojot vienu televizora ekrānu un skaļruņus, izziņota vai parādīta šajās telpās klātesošiem sabiedrības locekļiem?
- b) Vai atbildi uz 6) jautājuma a) daļu ietekmē tas, ka:
- i) klātesošie sabiedrības locekļi ir jauna sabiedrība, ko nav paredzējusi televīzijas raidorganizācija (šajā gadījumā tāpēc, ka privāta dekoderkarte, kas paredzēta lietošanai vienas dalībvalsts teritorijā, tiek izmantota komerciālai auditorijai citā dalībvalstī)?
- ii) sabiedrības locekļi saskaņā ar valsts tiesību aktiem nav maksājōša auditorija?
- iii) televīzijas apraides signāls tiek uztverts ar antenas vai paraboliskās antenas, kas ierīkota vai nu uz iestādes, kurā atrodas televizors, vai blakus jumta?

- c) Gadījumā, ja atbilde uz kādu no b) daļā uzdotā jautājuma punktu ir apstiprinoša, kādi faktori ir jāņem vērā, nosakot, vai notiek tāda darba izziņošana, kura izcelsmes vieta ir atšķirīga no klātesošās auditorijas atrašanās vietas?
- 7) Vai tas, ka valsts autortiesību likumā ir noteikts, ka gadījumā, ja satelītapraidē iekļautās īslaicīgās darbu kopijas ir radītas satelīta dekoderā vai televizora ekrānā, ir pārkāptas autortiesības saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem, kurā tiek uztverta šī apraide, nav pretrunā [Direktīvas par satelītapraidi] vai EKL 28., 30. vai 49. panta noteikumiem? Vai situāciju ietekmē tas, ka apraide ir dekodēta, izmantojot satelīta dekoderkarti, ko izdevis citas dalībvalsts satelītapraides pakalpojuma sniedzējs ar nosacījumu, ka satelīta dekoderkarti var izmantot tikai tajā pašā dalībvalstī?
- 8) a) Ja atbilde uz 1) jautājumu ir tāda, ka ierobežotas piekļuves iekārta, ko izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai kura ir izgatavota ar viņa atļauju, kļūst par “nelegālu iekārtu” [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 2. panta e) punkta izpratnē, ja tā tiek izmantota ārpus pakalpojuma sniedzēja dotās atļaujas ietvariem, lai dotu piekļuvi aizsargātam pakalpojumam — kāds, ņemot vērā šīs iekārtas pamatfunkciju, kas piešķirta ar šo Direktīvu par ierobežotu piekļuvi, ir konkrētais tiesību priekšmets?
- b) Vai saskaņā ar EKL 28. vai 49. pantu ir aizliegts piemērot pirmajā dalībvalstī tādu valsts tiesību normu, kurā ir paredzēts, ka ir pretlikumīgi importēt vai pārdot satelīta dekoderkarti, ko izdevis satelītapraides pakalpojuma sniedzējs

citā dalībvalstī ar nosacījumu, ka satelīta dekoderkarti ir atļauts izmantot tikai minētajā otrajā dalībvalstī?

- c) Vai atbilde ir atšķirīga, ja satelīta dekoderkarti ir atļauts izmantot tikai personiskai lietošanai un tikai pēdējā no minētajām dalībvalstīm, bet tā tiek izmantota komerciāliem mērķiem pirmajā dalībvalstī?

- 9) Vai saskaņā ar EKL 28., 30. un 49. pantu ir aizliegts piemērot tādu valsts autoritāšu likuma normu, kurā ir noteikts, ka ir pretlikumīgi publiski izpildīt vai atskaņot muzikālu darbu gadījumā, ja šis darbs ir aizsargāts pakalpojums, kuram piekļūst un kuru atskaņo sabiedrībai, izmantojot satelīta dekoderkarti, ja šo karti ir izdevis pakalpojuma sniedzējs citā dalībvalstī ar nosacījumu, ka dekoderkarti ir atļauts izmantot tikai tajā dalībvalstī? Vai atbilde ir atšķirīga, ja muzikālais darbs ir aizsargātā pakalpojuma, skatot to kopumā, nenozīmīgs elements un ja citu pakalpojuma elementu rādīšana vai atskaņošana sabiedrībai nav aizliegta saskaņā ar valsts autoritāšu likumu?

- 10) Kāds juridisks kritērijs ir jāpiemēro valsts tiesai un kuri apstākļi tai ir jāņem vērā, lemjot par to, vai līgumā noteiktais ierobežojums ir pretrunā EKL 81. panta 1. punktā paredzētajam aizliegumam, gadījumā, ja programmas satura sniedzējs izsniedz virkni ekskluzīvu licenču — katru attiecībā uz vienu vai vairākām dalībvalstīm —, saskaņā ar kurām televīzijas raidorganizācija ir pilnvarota apraidīt programmas saturu tikai tajā teritorijā (tostarp caur satelītu), un katrā licences līgumā ir ietverta līgumsaistība, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijai ir

jānovērš tās satelīta dekoderkaršu, kas ļauj uztver licencētās programmas saturu, izmantošana ārpus licencētās teritorijas?

It īpaši:

- a) Vai EKL 81. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka tas attiecas uz šīm saistībām tikai tāpēc, ka to mērķis, iespējams, ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci?
- b) Ja tas tā ir, vai šādā gadījumā ir arī jāpierāda, ka līgumsaistības lielā mērā nepieļauj, ierobežo vai izkropļo konkurenci, lai uz tām attiecinātu EKL 81. panta 1. punktā noteikto aizliegumu?”

⁵⁵ Lietā C-429/08 *High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)* [Augstākā tiesa (Anglija un Velsa), Karaliskā administratīvā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Kādos apstākļos ierobežotas piekļuves iekārta ir “nelegāla iekārta” [Direktīvas par ierobežotu piekļuvi] 2. panta e) punkta izpratnē?
- 2) It īpaši, vai ierobežotas piekļuves iekārta ir “nelegāla iekārta”, ja tā ir iegūta apstākļos, kuros:
 - i) ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi piegādāta ar līgumā noteiktu ierobežotas atļaujas izmantot iekārtu, lai piekļūtu aizsargātam pakalpojumam

tikai pirmajā dalībvalstī, nosacījumu un tā tikusi izmantota, lai piekļūtu šim aizsargātajam pakalpojumam, kurš ticis saņemts citā dalībvalstī, un/vai

- ii) ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi iegūta un/vai iespējota, norādot nepatiesu vārdu un dzīvesvietas adresi pirmajā dalībvalstī, tādējādi izvairoties no līgumā paredzētā teritoriālā ierobežojuma, kas noteikts šādu iekārtu eksportam izmantošanai ārpus pirmās dalībvalsts, un/vai

- iii) ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi piegādāta ar līgumā noteiktu nosacījumu, ka iekārtu drīkst izmantot tikai mājas vai privātai lietošanai, nevis komerciālai lietošanai (par ko ir jāmaksā augstāka abonementa maksa), bet tā tikusi izmantota Apvienotajā Karalistē komerciāliem mērķiem, proti, lai pārraidītu futbola spēļu tiešraides bārā?

- 3) Ja atbilde uz jebkuru no 2) jautājuma daļām ir noliedzoša, vai minētās direktīvas 3. panta 2. punkts neļauj dalībvalstij atsaukties uz valsts tiesību aktiem, kuros aizliegta šādas ierobežotas piekļuves iekārtas izmantošana apstākļos, kas minēti iepriekš minētajā 2) jautājumā?

- 4) Ja atbilde uz jebkuru no 2) jautājuma daļām ir noliedzoša, vai minētās direktīvas 3. panta 2. punkts nav spēkā:
 - a) tādēļ, ka tas ir diskriminējošs un/vai nesamērīgs, un/vai

- b) tādēļ, ka tas ir pretrunā Līgumā noteiktajām brīvas aprites tiesībām, un/vai
- c) kāda cita iemesla dēļ?
- 5) Ja atbilde uz 2) jautājumu ir apstiprinoša, vai minētās direktīvas 3. panta 1. punkts un 4. pants nav spēkā tāpēc, ka tajos ir ietverta prasība dalībvalstīm ierobežot “nelegālu iekārtu” importu no citām dalībvalstīm un citas darbības ar “nelegālām iekārtām” apstākļos, kad šīs iekārtas drīkst likumīgi importēt un/vai izmantot, lai saņemtu pārrobežu satelītapraides pakalpojumus saskaņā ar preču brīvas aprites noteikumiem atbilstoši EKL 28. un 30. pantam un/vai brīvības sniegt un saņemt pakalpojumus noteikumiem atbilstoši EKL 49. pantam?
- 6) Vai EKL 28., 30. un/vai 49. pantam ir pretrunā aizliegums piemērot valsts tiesību normas (piemēram, [Likuma par autortiesībām, dizainiem un patentiem] 297. pantu), kurās par noziedzīgu nodarījumu ir atzīta no kādas vietas Apvienotajā Karalistē sniegtā apraides pakalpojumā ietvertas programmas negodīga uztveršana ar nolūku izvairīties no jebkādas programmas uztveršanai piemērojamas samaksas jebkuros no šādiem apstākļiem:
- i) ja ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi piegādāta ar līgumā noteiktu ierobežotas atļaujas nosacījumu izmantot iekārtu, lai piekļūtu aizsargātam pakalpojumam tikai pirmajā dalībvalstī, un tā tikusi izmantota, lai piekļūtu šim

aizsargātajam pakalpojumam, kurš ticis saņemts citā dalībvalstī (šajā gadījumā — Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajā Karalistē), un/vai

- ii) ja ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi iegūta un/vai iespējota, norādot nepatiesu vārdu un dzīvesvietas adresi pirmajā dalībvalstī, tādējādi izvairoties no līgumā paredzētā teritoriālā ierobežojuma, kas noteikts šādu iekārtu eksportam izmantošanai ārpus pirmās dalībvalsts, un/vai

 - iii) ja ierobežotas piekļuves iekārtu ir izgatavojis pakalpojuma sniedzējs vai tā ir izgatavota ar viņa atļauju, sākotnēji tā tikusi piegādāta ar līgumā noteiktu nosacījumu, ka iekārtu drīkst izmantot tikai mājas vai privātai lietošanai, nevis komerciālai lietošanai (par ko ir jāmaksā augstāka abonementa maksa), bet tā tikusi izmantota Apvienotajā Karalistē komerciāliem mērķiem, proti, lai pārraidītu futbola spēļu tiešraides bārā?
- 7) Vai minētās valsts tiesību normas piemērošana katrā ziņā ir aizliegta tādēļ, ka tā ir diskriminējoša pretēji EKL 12. pantam, vai tāpēc, ka valsts tiesību norma ir piemērojama programmām, kuras ir ietvertas apraides pakalpojumā, ko sniedz no kādas vietas Apvienotajā Karalistē, bet ne no citas dalībvalsts?
- 8) Kāds juridisks kritērijs ir jāpiemēro valsts tiesai un kādi apstākļi tai ir jāņem vērā, lemjot par to, vai līgumā noteiktais ierobežojums ir pretrunā EKL 81. panta 1. punktā paredzētajam aizliegumam, gadījumā, ja programmu satura sniedzējs

izsniedz virkni ekskluzīvu licenču — katru attiecībā uz vienu vai vairākām dalībvalstīm —, saskaņā ar kurām raidorganizācija ir pilnvarota apraidīt programmu saturu tikai tajā teritorijā (tostarp caur satelītu), un katrā licencē ir ietverta līgumsaistība, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijai ir jānovērš satelīta dekoderkaršu, ar ko tiek uztverts licencēto programmu saturs, izmantošana ārpus licencētās teritorijas?

It īpaši:

- a) Vai EKL 81. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka tas attiecas uz šīm saistībām tikai tāpēc, ka to mērķis, iespējams, ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci?

- b) Ja tas tā ir, vai šādā gadījumā ir arī jāpierāda, ka līgumsaistības ievērojami nepieļauj, ierobežo vai izkropļo konkurenci, lai uz tām attiecinātu EKL 81. panta 1. punktā noteikto aizliegumu?”

⁵⁶ Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 3. decembra rīkojumu lietas C-403/08 un C-429/08 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesam, kā arī sprieduma taisīšanai.

III — Par prejudiciālajiem jautājumiem

A — Par noteikumiem, kas saistīti ar kodēto raidījumu no citām dalībvalstīm uztveršanu

1. Ievada apsvērumi

- ⁵⁷ Vispirms ir jāprecizē, ka šīs lietas attiecas tikai uz raidījumu, kas ietver Premjerlīgas spēles, satelītapraidi sabiedrībai, ko veic tādas raidorganizācijas kā *Multichoice Hellas*. Tādējādi vienīgā šajā gadījumā atbilstošā audiovizuālās izziņošanas daļa ir raidorganizāciju veikta šo raidījumu pārraidīšana sabiedrībai saskaņā ar Direktīvas par satelītapraidi 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu, turklāt šī darbība tiek veikta no dalībvalsts, kurā programmu nesējsignāli tiek ievadīti satelītsakaru ķēdē (turpmāk tekstā — “raidīšanas dalībvalsts”), šajā gadījumā — it īpaši no Grieķijas Republikas.
- ⁵⁸ Turpretī sākotnējai translācijai, ko *FAPL* piedāvā šīm organizācijām un ko veido audiovizuālo datu, kas ietver minētās spēles, apraide, šajā gadījumā nav nozīmes, jo šī translācija turklāt var tikt veikta, izmantojot citus telekomunikāciju līdzekļus, nevis tos, ko ir izmantojuši pamata lietu dalībnieki.
- ⁵⁹ Vēl no lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar licenču līgumiem, kas noslēgti starp *FAPL* un attiecīgajām raidorganizācijām, attiecīgie raidījumi ir paredzēti tikai

raidīšanas dalībvalsts publikai un ka šīm organizācijām ir jārikojas tā, lai to satelītapraide varētu tikt uztverta tikai šajā valstī. Līdz ar to minētajām organizācijām ir jākodē sava apraide un jāizsniedz dekoderiekārtas tikai personām, kuras dzīvo raidīšanas dalībvalsts teritorijā.

- 60 Visbeidzot, netiek apstrīdēts, ka kafejnīcu-restorānu īpašnieki izmanto šādas dekoderiekārtas ārpus šīs dalībvalsts teritorijas un tātd — neievērojot raidorganizāciju gribu.
- 61 Šādos apstākļos iesniedzējtiesām ir radies jautājums, kuru tās uzdod savu jautājumu pirmajā daļā, — vai uz šādu dekoderiekārtas izmantošanu attiecas Direktīva par ierobežotu piekļuvi un kā šī direktīva ietekmē šādu izmantošanu. Tad — gadījumā, ja šis aspekts nav saskaņots minētajā direktīvā, — tās vēlas uzzināt, vai LESD 34., 36., 56. un 101. pantam pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums un licenču līgumi, kuros ir aizliegta ārvalsts dekoderiekārtu lietošana.

2. Direktīva par ierobežotu piekļuvi

a) Par jēdziena “nelegāla iekārta” Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 2. panta e) punkta izpratnē interpretāciju (pirmais jautājums lietā C-403/08, kā arī pirmais un otrais jautājums lietā C-429/08)

- 62 Ar šiem jautājumiem iesniedzējtiesas būtībā jautā, vai jēdziens “nelegāla iekārta” Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 2. panta e) punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi,

ka tas attiecas arī uz ārvalsts dekoderiekārtām, tostarp tām, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, un tām, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kurš tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai.

- 63 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 2. panta e) punktā “nelegālas iekārtas” jēdziens ir definēts kā jebkura iekārta vai programma, kas “paredzēta” vai “pielāgota” tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas.
- 64 Tādējādi šis formulējums attiecas tikai uz iekārtām, ar kurām ir veiktas manuālas vai automatizētas darbības pirms to nodošanas lietošanai un kas ļauj uztvert aizsargātos pakalpojumus bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas. Līdz ar to minētais formulējums attiecas tikai uz iekārtām, kas ir ražotas, pārveidotas, pielāgotas vai atkārtoti pielāgotas bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas, un tas neattiecas uz ārvalsts dekoderiekārtu lietošanu.
- 65 Otrkārt, ir jānorāda, ka Direktīvas par ierobežotu piekļuvi preambulas 6. un 13. apsvērumā, kuros ir ietverti precizējumi par jēdzienu “nelegāla iekārta”, ir minēta vajadzība apkarot nelegālās iekārtas, kas “ļauj bez maksas piekļūt” aizsargātajiem pakalpojumiem, un tādu nelegālo iekārtu laišanu tirgū, kuras padara iespējamu vai atvieglo “jebkāda tāda tehniska pasākuma apiešanu bez atļaujas”, kas veikts, lai aizsargātu atliedzību par pakalpojumu, kurš sniegts pilnīgi likumīgi.
- 66 Tomēr nevienā no šīm kategorijām neietilpst nedz ārvalsts dekoderiekārtas, nedz iekārtas, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, nedz tās, kas tikušas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kas tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai. Proti, visas šīs iekārtas ir ražotas un laistas tirgū ar pakalpojumu sniedzēja atļauju, tās neļauj bez maksas piekļūt aizsargātajiem pakalpojumiem un,

ņemot vērā, ka dalībvalstī, kurā tās laistas tirgū, atlīdzība tikusi samaksāta, nepadara iespējamu vai vienkāršāku tāda tehniska pasākuma apiešanu, kas veikts, lai aizsargātu atlīdzību par šiem pakalpojumiem.

67 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka jēdziens “nelegāla iekārta” Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 2. panta e) punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas nedz uz ārvalsts dekoderiekārtām, nedz iekārtām, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, nedz tām, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kas tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai.

b) Par Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 3. panta 2. punkta interpretāciju (trešais jautājums lietā C-429/08)

68 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 3. panta 2. punktam pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kurā aizliegts izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, tostarp tās, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, vai tās, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kurš tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai.

69 Saskaņā ar Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 3. panta 2. punktu dalībvalstis — ar šo direktīvu saskaņojamajai jomai raksturīgo iemeslu dēļ —, neskarot no šīs direktīvas 3. panta 1. punkta izrietošos pienākumus, nedrīkst ierobežot aizsargāto pakalpojumu un ierobežotas piekļuves iekārtu brīvu apriti.

- 70 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šajā pēdējā minētajā tiesību normā ir paredzēti pienākumi ar Direktīvu par ierobežotu piekļuvi saskaņojamajā jomā, kas tās 2. panta f) punktā definēta kā jebkuri noteikumi attiecībā uz nelikumīgām darbībām, kas konkretizētas 4. pantā, pieprasot tostarp, lai dalībvalstis aizliegtu šajā 4. pantā uzskaitītās darbības.
- 71 Tomēr minētais 4. pants attiecas tikai uz darbībām, kas ir nelikumīgas, jo ir saistītas ar nelegālu iekārtu šīs direktīvas nozīmē izmantošanu.
- 72 Ārvalsts dekoderiekārtas, tostarp tās, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, vai tās, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kurš tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai, — kā izriet no šā sprieduma 63.–67. punkta — nav šādas nelegālas iekārtas.
- 73 Līdz ar to nedz darbības, kas saistītas ar šo iekārtu izmantošanu, nedz valsts tiesiskais regulējums, kurā aizliegtas šādas darbības, neietilpst Direktīvas par ierobežotu piekļuvi saskaņojamajā jomā.
- 74 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas par ierobežotu piekļuvi 3. panta 2. punktam nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kurā aizliegts izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, tostarp tās, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, vai tās, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kurš tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai, jo šāds tiesiskais regulējums neietilpst šīs direktīvas saskaņojamajā jomā.

c) Par citiem jautājumiem, kas attiecas uz Direktīvu par ierobežotu piekļuvi

⁷⁵ Ņemot vērā atbildes uz pirmo jautājumu lietā C-403/08, kā arī uz pirmo līdz trešo jautājumu lietā C-429/08, nav jāizvērtē otrais un trešais jautājums un astotā jautājuma a) punkts lietā C-403/08, nedz arī ceturtais un piektais jautājums lietā C-429/08.

3. LESD noteikumi preču aprites un pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā

a) Par aizliegumu importēt, pārdot un izmantot ārvalsts dekoderiekārtas [astotā jautājuma b) punkts un devītā jautājuma pirmā daļa lietā C-403/08, kā arī sestā jautājuma i) punkts lietā C-429/08]

⁷⁶ Ar šiem jautājumiem iesniedzējtiesas būtībā jautā, vai LESD 34., 36. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kurā par nelikumīgu atzīta ārvalsts dekoderiekārtu, kas ļauj piekļūt tādām kodētam satelītapraides pakalpojumam no citas valsts, kurā iekļauti ar pirmās dalībvalsts tiesisko regulējumu aizsargāti objekti, importēšana, pārdošana un izmantošana šajā valstī.

i) Par piemērojamo tiesību normu identificēšanu

- 77 Tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamata lietās attiecas gan uz pārrobežu kodētās apraides pakalpojumu sniegšanu, gan ārvalsts dekoderiekārtu, kas ļauj atkodēt šos pakalpojumus, apriti Savienībā. Šādos apstākļos rodas jautājums par to, vai šis tiesiskais regulējums ir jāizvērtē pakalpojumu sniegšanas brīvības aspektā vai preču aprites brīvības aspektā.
- 78 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, ja valsts pasākums attiecas gan uz preču brīvu apriti, gan uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, Tiesa to principā izskata tikai attiecībā pret vienu no šīm pamatbrīvībām, ja izrādās, ka viena no tām ir gluži otršķirīga salīdzinājumā ar otru un var tai tikt piesaistīta (skat. 1994. gada 24. marta spriedumu lietā C-275/92 *Schindler, Recueil*, I-1039. lpp., 22. punkts, un 2010. gada 2. decembra spriedumu lietā C-108/09 *Ker-Optika*, Krājums, I-12213. lpp., 43. punkts).
- 79 Tomēr telekomunikāciju jomā šīs divas daļas bieži ir cieši saistītas un vienu no tām nevar uzskatīt par gluži otršķirīgu salīdzinājumā ar otru. Tā tas tostarp ir tad, ja valsts tiesiskais regulējums reglamentē tādu telekomunikāciju iekārtu kā dekoderiekārtas piegādi, lai precizētu prasības, kurām šīm iekārtām ir jāatbilst, vai paredzētu nosacījumus, ar kādiem tās var tikt tirgotas, tādējādi šādā gadījumā vienlaicīgi ir jāizvērtē abas pamatbrīvības (šajā ziņā skat. 2002. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital, Recueil*, I-607. lpp., 29.–33. punkts).
- 80 Tādējādi, ja tiesiskais regulējums attiecīgajā jomā attiecas uz darbību, kas ir īpaši raksturīga uzņēmēju sniegto pakalpojumu līmenī, bet telekomunikāciju iekārtu piegāde ar to ir saistīta tikai gluži otršķirīgi, šī darbība ir jāizvērtē, ņemot vērā tikai pakalpojumu sniegšanas brīvību.

- 81 Tā tas ir tostarp gadījumā, ja šādu iekārtu nodošana rīcībā ir tikai pakalpojuma organizēšanas vai darbības konkrēta kārtība un ja šī darbība nav pašmērķis, bet ir paredzēta, tikai lai ļautu izmantot šo pakalpojumu. Šādos apstākļos darbību, ko veido šādu iekārtu nodošana rīcībā, nevar izvērtēt neatkarīgi no darbības, kas saistīta ar pakalpojumu, kuram ir piesaistīta pirmā minētā darbība (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Schindler*, 22. un 25. punkts).
- 82 Pamata lietās ir jānorāda, ka valsts tiesiskais regulējums neattiecas uz dekoderiekārtām, lai noteiktu prasības, kurām tām ir jāatbilst, vai paredzētu nosacījumus, ar kādiem tās var tikt tirgotas. Proti, tajā šīs iekārtas netiek uzskatītas par instrumentiem, kas abonentiem ļauj izmantot kodētos apraides pakalpojumus.
- 83 Ņemot vērā, ka šis tiesiskais regulējums tāpat vispirms attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, tad, lai arī preču aprites brīvības daļa izrādās gluži otršķirīga salīdzinājumā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību, šis tiesiskais regulējums ir jāvērtē šīs pēdējās brīvības aspektā.
- 84 Līdz ar to šāds tiesiskais regulējums ir jāizvērtē, ņemot vērā LESD 56. pantu.

ii) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma pastāvēšanu

- 85 LESD 56. pantā ir pieprasīts novērst jebkādu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu, pat ja šis ierobežojums vienādi tiek piemērots valsts un citu dalībvalstu pakalpojumu sniedzējiem, ja tas ir tāds, kas aizliedz, traucē vai padara mazāk pievilcīgas darbības, ko veic pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts citā dalībvalstī, kurā tas

likumīgi sniedz analogus pakalpojumus. Turklāt no pakalpojumu sniegšanas brīvības ieguvējs ir kā pakalpojumu sniedzējs, tā arī to saņēmējs (it īpaši skat. 2009. gada 8. septembra spriedumu lietā *C-42/07 Liga Portuguesa de Futebol Profissional un Bwin International*, Krājums, I-7633. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁸⁶ Pamata lietās valsts tiesiskajā regulējumā ir aizliegts importēt, pārdot un izmantot valsts teritorijā ārvalsts dekoderiekārtas, kas sniedz piekļuvi satelīta raidīšanas pakalpojumiem no citas dalībvalsts.

⁸⁷ Tomēr, ņemot vērā, ka piekļuve tādiem satelīta raidīšanas pakalpojumiem kā pamata lietās ir pakļauta nosacījumam, ka ir jābūt šādai iekārtai, kuru izsniedz atbilstoši līgumiskam ierobežojumam, saskaņā ar kuru minētā iekārta var tikt izmantota tikai raidīšanas dalībvalsts teritorijā, attiecīgais valsts tiesiskais regulējums neļauj saņemt šos pakalpojumus personai, kas dzīvo ārpus raidīšanas dalībvalsts, šajā gadījumā — Apvienotajā Karalistē. Līdz ar to minētais tiesiskais regulējums traucē šīm personām piekļūt minētajiem pakalpojumiem.

⁸⁸ Protams, šādu pakalpojumu saņemšanas šķēršļa pirmsākums ir līgumi, kas noslēgti starp raidorganizācijām un to klientiem un kuros savukārt ir atspoguļotas teritoriālā ierobežojuma klauzulas, kas iekļautas līgumos, kuri ir noslēgti starp šīm organizācijām un intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem. Tomēr, tā kā minētajā tiesiskajā regulējumā šiem ierobežojumiem ir piešķirta tiesiskā aizsardzība un noteikts, ka tie ir jāievēro, jo pretējā gadījumā tiks piemērotas civiltiesiskas un krimināltiesiskas sankcijas, tas pats ierobežo pakalpojumu sniegšanas brīvību.

⁸⁹ Līdz ar to attiecīgais tiesiskais regulējums ir LESD 56. pantā aizliegts pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, ja vien to nevar objektīvi attaisnot.

iii) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu, kas saistīts ar intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības mērķi

— Tiesai iesniegtie apsvērumi

⁹⁰ *FAPL u.c., MPS*, Apvienotās Karalistes valdība, kā arī Francijas un Itālijas valdības apgalvo, ka attiecīgais ierobežojums attiecīgajā tiesiskajā regulējumā pamata lietā varētu tikt attaisnots, ņemot vērā intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku tiesības, jo tas esot vajadzīgs, lai nodrošinātu pienācīgas atlīdzības šiem īpašniekiem aizsardzību, un šāda atlīdzība nozīmējot, ka šiem īpašniekiem ir tiesības to pieprasīt par viņu darbu vai citu objektu, kas aizsargāti katrā dalībvalstī, izmantošanu un attiecībā uz šo izmantošanu piešķirt teritoriālo ekskluzivitāti.

⁹¹ Šajā ziņā minētās ieinteresētās personas tostarp uzskata, ka, ja šī teritoriālā ekskluzivitāte nekādi netiktu aizsargāta, intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks, ņemot vērā, ka sporta spēļu tiešraides zaudētu savas vērtības daļu, vairs nevarētu no raidorganizācijām saņemt pienācīgu atlīdzību par licencēm. Proti, raidorganizācijas nebūtu ieinteresētas iegūt licences ārpus raidīšanas dalībvalsts teritorijas. Licenču iegūšana attiecībā uz visām valstu teritorijām, kurās dzīvo potenciālie klienti, nebūtu interesanta no finansiālā viedokļa, tādēļ ka šādu licenču cena būtu ļoti augsta. Tādējādi šīs organizācijas iegūtu licences, lai pārraidītu attiecīgos darbus tikai vienas dalībvalsts teritorijā. Tomēr tās būtu gatavas samaksāt lielu papildmaksu ar nosacījumu, ka tām

tiek sniegta teritoriālās ekskluzivitātes garantija, jo tā tām ļautu atšķirties no saviem konkurentiem un tā piesaistīt papildu klientus.

- ⁹² *QC Leisure u.c.*, K. Mērfija, Komisija un EBTA Uzraudzības iestāde apgalvo, ka šāds apraides pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums nevarētu tikt attaisnots, jo tā rezultātā iekšējais tirgus tiktu nodalīts.

— Tiesas atbilde

- ⁹³ Lai izvērtētu tādu ierobežojuma attaisnojumu kā pamata lietās, ir jāatgādina, ka Līgumā garantēto pamatbrīvību ierobežojums var būt attaisnots, ja tas atbilst primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, garantē izvirzītā vispārējo interešu mērķa sasniegšanu un nepārsniedz tā sasniegšanai nepieciešamo (šajā ziņā skat. 2009. gada 5. marta spriedumu lietā C-222/07 *UTECA*, Krājums, I-1407. lpp., 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

- ⁹⁴ Saistībā ar pieļaujamiem attaisnojumiem no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šāds ierobežojums it īpaši var būt attaisnots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, ko veido intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība (šajā ziņā skat. 1980. gada 18. marta spriedumu lietā 62/79 *Coditel u.c.*, saukts “*Coditel I*”, *Recueil*, 881. lpp., 15. un 16. punkts, kā arī 1981. gada 20. janvāra spriedumu apvienotajās lietās 55/80 un 57/80 *Musik-Vertrieb membran* un *K-tel International*, *Recueil*, 147. lpp., 9. un 12. punkts).

- 95 Vispirms ir jānosaka, vai *FAPL* var atsaukties uz šādām tiesībām, ar kurām var attaisnot apstākli, ka attiecīgajā valsts tiesiskajā regulējumā pamata lietā ir ieviesta tāda aizsardzība tā labā, ko veido pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums.
- 96 Šajā ziņā ir jānorāda, ka *FAPL* nevar atsaukties uz autortiesībām uz pašām Premjerlīgas spēlēm, jo tās nav kvalificējas kā darbi.
- 97 Precīzāk, lai tās varētu tikt šādi kvalificētas, attiecīgajam objektam būtu jābūt oriģinālam tajā ziņā, ka tas ir paša autora intelektuālā jaunrade (šajā ziņā skat. 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā *C-5/08 Infopaq International*, Krājums, I-6569. lpp., 37. punkts).
- 98 Tomēr sporta spēles nevar tikt uzskatītas par intelektuālo jaunradi, kas būtu kvalificējama kā darbi Direktīvas par autortiesībām izpratnē. Tas it īpaši ir spēkā attiecībā uz futbola mačiem, kas ir pakļauti spēles noteikumiem, neatstājot vietu brīvai jaunradei autortiesību izpratnē.
- 99 Šādos apstākļos šīs spēles nevar tikt aizsargātas ar autortiesībām. Turklāt netiek apstrīdēts, ka Savienības tiesībās tās intelektuālā īpašuma jomā netiek aizsargātas nevienā citā aspektā.
- 100 Tādējādi sporta spēlēm kā tādām piemīt vienreizējs un šajā ziņā — oriģināls raksturs, kas tās var pārveidot par objektiem, kuri būtu darbu aizsardzībai līdzvērtīgas aizsardzības vērti, jo šo aizsardzību attiecīgajā gadījumā var piešķirt dažādas iekšējās tiesību sistēmas.

- 101 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar LESD 165. panta 1. punkta otro daļu Savienība palīdz risināt Eiropas sporta nozares jautājumus, ņemot vērā šīs nozares īpatnības, tās struktūras, kas balstās uz brīvprātīgu darbību, un tās sociālo un audzinošo nozīmi.
- 102 Šādos apstākļos ir pieļaujams, ka dalībvalsts aizsargā sporta spēles — vajadzības gadījumā — ar intelektuālā īpašuma aizsardzību —, ieviešot īpašu valsts tiesisko regulējumu vai, ievērojot Savienības tiesības, atzīstot aizsardzību, kas piešķirta šīm spēlēm ar līgumiem, kuri noslēgti starp personām, kurām ir tiesības nodot sabiedrības rīcībā minēto spēļu audiovizuālo saturu, un personām, kuras vēlas pārraidīt šo saturu publikai pēc savas izvēles.
- 103 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka Savienības likumdevējs ir paredzējis īstenot šo iespēju ar dalībvalstu palīdzību, jo Direktīvas 97/36 preambulas 21. apsvērumā tas ir atsaucies uz pasākumiem, kurus organizē organizētājs, kuram ir likumīgas tiesības pārdot tiesības attiecībā uz šo notikumu.
- 104 Tātad gadījumā, ja attiecīgajā valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēts piešķirt aizsardzību sporta spēlēm — kas būtu jāpārbauda iesniedzējtiesai —, šāda aizsardzība principā nav pretrunā Savienības tiesībām un ar šādu tiesisko regulējumu var attaisnot tādu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu kā pamata lietās.
- 105 Tomēr arī šāds ierobežojums nedrīkst pārsniegt attiecīgā intelektuālā īpašuma aizsardzības mērķa sasniegšanai nepieciešamo (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *UTECA*, 31. un 36. punkts).

- 106 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atkāpes no brīvas aprites principa ir pieļaujamas tikai tiktāl, ciktāl tās ir attaisnotas ar mērķi aizsargāt tiesības, kas ir attiecīgā intelektuālā īpašuma īpašais mērķis (šajā ziņā skat. 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-115/02 *Rioglass* un *Transremar*, *Recueil*, I-12705. lpp., 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Šajā aspektā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis īpašais mērķis tostarp ir nodrošināt aizsardzību attiecīgo tiesību īpašnieku iespējai, piešķirot licences par atlīdzību, komerciāli izmantot aizsargāto objektu laišanu tirgū vai nodošanu rīcībā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Musik-Vertrieb membran* un *K-tel International*, 12. punkts, kā arī 1993. gada 20. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-92/92 un C-326/92 *Phil Collins* u.c., *Recueil*, I-5145. lpp., 20. punkts).
- 108 Tomēr ir jāatzīst, ka šāds īpašais mērķis nenodrošina attiecīgo tiesību īpašniekiem iespēju pieprasīt lielāko iespējamo atlīdzību. Proti, atbilstoši šim mērķim viņiem tiek nodrošināta — kā tas paredzēts Direktīvas par autortiesībām preambulas 10. apsvērumā un Direktīvas par blakustiesībām preambulas 5. apsvērumā — tikai atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu.
- 109 Tomēr, lai šāda atlīdzība būtu atbilstīga, tai ir jābūt saprātīgai saiknei ar sniegtā pakalpojuma saimniecisko vērtību. Tai it īpaši ir jābūt saprātīgai saiknei ar faktisko vai potenciālo personu skaitu, kuras saņem šo pakalpojumu vai kuras to vēlas saņemt (pēc analogijas skat. 1998. gada 22. septembra spriedumu lietā C-61/97 *FDV*, *Recueil*, I-5171. lpp., 15. punkts, kā arī 2008. gada 11. decembra spriedumu lietā C-52/07 *Kanal 5* un *TV 4*, Krājums, I-9275. lpp., 36.–38. punkts).
- 110 Tādējādi televīzijas apraides jomā šādai atlīdzībai tostarp ir jābūt — kā apstiprināts Direktīvas par satelītapraidi preambulas 17. apsvērumā — saprātīgai saiknei ar tādiem attiecīgo raidījumu parametriem kā to faktiskā auditorija, potenciālā auditorija un

valodas versija (šajā ziņā skat. 2005. gada 14. jūlija spriedumu lietā C-192/04 *Lagardère Active Broadcast*, Krājums, I-7199. lpp., 51. punkts).

- 111 Šajā kontekstā vispirms ir jāuzsver, ka attiecīgo tiesību īpašnieki pamata lietās saņem atlīdzību par aizsargāto objektu apraidi no raidīšanas dalībvalsts, kurā saskaņā ar Direktīvas par satelītapraidi 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu apraides darbība tiek uzskatīta par notikušu un kurā tāpat ir jāsamaksā atbilstīga atlīdzība.
- 112 Vēl ir jānorāda, ka tad, kad attiecīgo tiesību īpašnieki izsolē vienojas ar raidorganizācijām par šādu atlīdzību, nekas viņiem neliedz šādā gadījumā pieprasīt summu, kurā ir ņemta vērā faktiskā un potenciālā auditorija gan raidīšanas dalībvalstī, gan jebkurā citā dalībvalstī, kurā tāpat tiek uztverti raidījumi, kuros ir ietverti aizsargātie objekti.
- 113 Šajā ziņā tostarp ir jāatgādina, ka tāda satelītapraides uztveršana kā pamata lietā ir pakļauta nosacījumam, ka ir jāsaņem atkodēšanas iekārta. Līdz ar to televīzijas skatītāju, kas veido attiecīgā raidījuma faktisko un potenciālo auditoriju, tāpat — televīzijas skatītāju, kuri dzīvo gan raidīšanas dalībvalstī, gan ārpus tās, kopējo skaitu var noteikt ar ļoti augstu precizitātes pakāpi.
- 114 Visbeidzot, attiecībā uz papildmaksu, ko raidorganizācijas pārskaita par teritoriālās ekskluzivitātes piešķiršanu, protams, nevar izslēgt, ka atbilstīgas atlīdzības summa tiek izteikta arī attiecīgo raidījumu īpašajā raksturā, proti, to teritoriālajā ekskluzivitātē tā, ka par to ir jāsamaksā papildmaksa.

- 115 Tādējādi šajā gadījumā šāda papildmaksa attiecīgo tiesību īpašniekiem tiek pārskaitīta, lai nodrošinātu absolūtu teritoriālo ekskluzivitāti, kuras rezultātā var rasties mākslīga atšķirība cenā starp nodalītajiem valstu tirgiem. Tomēr šāds nodalījums un šāda mākslīga atšķirība cenā, kas ir tās rezultāts, nav savietojami ar būtisku Līguma mērķi īstenot iekšējo tirgu. Šādos apstākļos minētā papildmaksa nav uzskatāma par daļu no atbilstīgas atbildības, kas ir jānodrošina attiecīgo tiesību īpašniekiem.
- 116 Līdz ar to šādas papildmaksas pārskaitīšana pārsniedz atbilstīgas atbildības šiem īpašniekiem nodrošināšanai nepieciešamo.
- 117 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka ierobežojums, ko veido aizliegums izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, nav attaisnojams ar intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības mērķi.
- 118 Šo atzinumu neliek apstrīdēt iepriekš minētais spriedums lietā *Coditel I*, uz kuru savu argumentu pamatojumam atsaukusies *EAPL* u.c., kā arī *MPS*. Protams, minētā sprieduma 16. punktā Tiesa ir nospriedusi, ka Līguma noteikumi principā nevar radīt šķērsli ģeogrāfiskajām robežām, par kurām ir vienojušās intelektuālā īpašuma tiesību nodošanas līgumslēdzēja puses, lai aizsargātu autoru un viņa pilnvarotās personas, un ka tas vien, ka attiecīgās ģeogrāfiskās robežas attiecīgajā gadījumā sakrīt ar dalībvalstu robežām, neliek ieņemt citādu nostāju.
- 119 Tomēr šie konstatējumi tika izdarīti kontekstā, kas nav salīdzināms ar pamata lietu kontekstu. Proti, lietā, kurā tika pasludināts iepriekš minētais spriedums *Coditel I*,

televīzijas izplatīšanas sabiedrības publiskoja darbu bez attiecīgo tiesību īpašnieku atļaujas šīs izziņošanas izcelsmes dalībvalstī un nepārskaitot viņiem atlīdzību.

120 Turpretī pamata lietās raidorganizācijas veica izziņošanu sabiedrībai ar attiecīgo tiesību īpašnieku atļauju raidīšanas dalībvalstī, kas ir šīs izziņošanas sabiedrības izcelsmes dalībvalsts, un pārskaitot atlīdzību šiem īpašniekiem, turklāt šajā atlīdzībā varēja tikt ņemta vērā faktiskā un potenciālā auditorija citās dalībvalstīs.

121 Visbeidzot, ir jāņem vērā Savienības tiesību attīstība, it īpaši Direktīvas par “televīziju bez robežām” un Direktīvas par satelītapraidi pieņemšanas dēļ; tajās ir paredzēts nodrošināt pāreju no valstu tirgiem uz vienotu programmu producēšanas un izplatīšanas tirgu.

iv) Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu ar mērķi veicināt skatītāju klātbūtni futbola stadionos

122 *FAPL* u.c. un *MPS* pakārtoti apgalvo, ka attiecīgais ierobežojums pamata lietās ir vajadzīgs, lai nodrošinātu tā saucamā “aizlieguma laika” noteikuma ievērošanu, saskaņā ar kuru Apvienotajā Karalistē sestdienu pēcpusdienās ir aizliegts pārraidīt futbola spēles. Šā noteikuma mērķis ir veicināt skatītāju klātbūtni stadionos futbola spēļu, tostarp zemāko līgu spēļu, laikā, jo attiecīgais mērķis, pēc *FAPL* u.c. un *MPS* domām, nevar tikt sasniegts, ja televīzijas skatītāji Apvienotajā Karalistē varētu brīvi skatīties Premjerlīgas spēles, ko pārraida raidorganizācijas no citām dalībvalstīm.

- 123 Šajā ziņā, pat pieņemot, ka ar mērķi veicināt šo skatītāju klātbūtni stadionos var attaisnot pamatbrīvību ierobežojumu, pietiek atzīmēt, ka minētā noteikuma ievērošanu katrā ziņā var nodrošināt ar līgumisku ierobežojumu, kas iekļauts licences līgumā starp tiesību īpašniekiem un raidorganizācijām un saskaņā ar kuru šīs organizācijas nedrīkstētu pārraidīt minētās Premjerlīgas spēles aizlieguma laikā. Tomēr nevar apstrīdēt, ka šāds pasākums mazāk apdraud pamatbrīvības nekā attiecīgā ierobežojuma pamata lietās piemērošana.
- 124 Līdz ar to ierobežojums, ko veido aizliegums izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, nevar tikt attaisnots ar mērķi veicināt skatītāju klātbūtni futbola stadionos.
- 125 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas par pretlikumīgu padara ārvalsts dekoderiekārtu, kas ļauj piekļūt tādām kodētiem satelītpraides pakalpojumiem no citas dalībvalsts, kurā iekļauti ar pirmās dalībvalsts tiesisko regulējumu aizsargāti objekti, importēšanu, pārdošanu un izmantošanu šajā valstī.

b) Par ārvalsts dekoderiekārtu izmantošanu, norādot nepatiesu identitāti un adresi, un par šo iekārtu izmantošanu komerciālos nolūkos [astotā jautājuma c) punkts lietā C-403/08 un sestā jautājuma ii) un iii) punkts lietā C-429/08]

- 126 Ar saviem jautājumiem iesniedzējtiesas būtībā jautā, vai šā sprieduma 125. punktā izdarīto atzinumu liek apstrīdēt apstākļi, ka, pirmkārt, ārvalsts dekoderiekārta tikusi

iegūta vai iespējota, norādot nepatiesu identitāti un adresi, ar nodomu apiet attiecīgo teritoriālo ierobežojumu pamata lietās un, otrkārt, ka šī iekārta tiek izmantota komerciālos nolūkos, lai arī tā ir paredzēta tikai privāta rakstura lietošanai.

- 127 Attiecībā uz pirmo apstākli: tas, protams, var radīt sekas līgumiskajās attiecībās starp pircēju, kurš norādījis nepatiesu identitāti un adresi, un personu, kas piegādā minēto iekārtu, jo tā tostarp var pieprasīt zaudējumu atlīdzību no minētā pircēja gadījumā, ja, norādot nepatiesu identitāti un adresi, šim piegādātājam ir nodarīts kaitējums vai tas padarīts par atbildīgu tādas organizācijas kā *FAPL* priekšā. Turpretī šāds apstāklis neliek apstrīdēt šā sprieduma 125. punktā izdarīto atzinumu, jo tas neietekmē to lietotāju skaitu, kuri ir samaksājuši par raidījumu uztveršanu.
- 128 Tas pats attiecas uz otro apstākli, kad dekoderiekārta tiek izmantota komerciālos nolūkos, lai arī tā ir paredzēta tikai privāta rakstura lietošanai.
- 129 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka nekas neliedz atlīdzības summu, par kuru panākta vienošanās starp attiecīgo tiesību īpašniekiem un raidorganizācijām, aprēķināt, ņemot vērā, ka daži klienti izmanto dekoderiekārtas komerciālai lietošanai, bet citi — privātai lietošanai.
- 130 Atspoguļojot šo apstākli saistībā ar tās klientiem, raidorganizācija tāpat var pieprasīt atšķirīgu atlīdzību par piekļuvi tās pakalpojumiem — atkarībā no tā, vai šī piekļuve ir vajadzīga komerciālam vai privātam mērķim.

131 Tomēr risks, ka dažas personas ārvalsts dekoderiekārtas varētu izmantot, neievērojot tām paredzēto mērķi, ir salīdzināms ar risku, kāds ir gadījumā, ja dekoderiekārtas tiek izmantotas tikai iekšējās situācijās, proti, gadījumā, ja tās izmanto raidīšanas daļībvalstī dzīvojošie klienti. Šādos apstākļos ar otro iepriekš minēto apstākli nevar atļaut pakalpojumu sniegšanas brīvības teritoriālo ierobežojumu un tātad tas neliek apstrīdēt šā sprieduma 125. punktā minēto atzinumu. Tas tomēr neierobežo juridisko vērtējumu — no autortiesību viedokļa — par satelīta raidījumu izmantošanu komerciālos nolūkos pēc to uztveršanas, un šis vērtējums ir veikts šā sprieduma otrajā daļā.

132 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka šā sprieduma 125. punktā minēto atzinumu neliek apstrīdēt nedz apstākļi, ka ārvalsts dekoderiekārta tikusi iegūta vai iespējota, norādot nepatiesu identitāti un adresi, ar nodomu apiet attiecīgo teritoriālo ierobežojumu, nedz apstākļi, ka šī iekārta tiek izmantota komerciālos nolūkos, lai arī tā ir paredzēta tikai privāta rakstura lietošanai.

c) Par citiem jautājumiem, kas attiecas uz aprītes brīvību (devītā jautājuma otrā daļa lietā C-403/08 un septītais jautājums lietā C-429/08)

133 Ņemot vērā atbildi, kas sniegta uz astotā jautājuma b) punktu un devītā jautājuma pirmo daļu lietā C-403/08, kā arī uz sestā jautājuma i) punktu lietā C-429/08, devītā jautājuma otrā daļa lietā C-403/08 un septītais jautājums lietā C-429/08 nav jāizvērtē.

4. LESD noteikumi konkurences jomā

- ¹³⁴ Ar desmito jautājumu lietā C-403/08 un astoto jautājumu lietā C-429/08 iesniedzējtiesas būtībā jautā, vai klauzulas ekskluzīvas licences līgumā starp intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku un raidorganizāciju ir LESD 101. pantā aizliegts konkurences ierobežojums, jo tas nosaka pēdējai minētajai organizācijai pienākumu nepiegādāt dekoderiekārtas, kas ļauj piekļūt šā īpašnieka aizsargātajiem objektiem ārpus teritorijas, uz kuru attiecas minētais licences līgums.
- ¹³⁵ Vispirms ir jāatgādina, ka uz nolīgumu attiecas LESD 101. panta 1. punktā paredzētais aizliegums, ja tā mērķis vai sekas ir traucēt, ierobežot vai izkropļot konkurenci. Alternatīvā saikne starp abiem nozīmē, ka vispirms ir jāņem vērā viens vienīgs kritērijs — šajā gadījumā — nolīguma mērķis. Tikai otrām kārtām — gadījumos, kad šī nolīguma satura analīze neatklāj pietiekamu kaitējuma konkurencei pakāpi, — ir jāpārbauda tā sekas un, lai uz nolīgumu attiektos aizliegums, jāsavāc pierādījumu kopums, no kura izriet, ka konkurence faktiski un būtiski ir tikusi vai nu traucēta, vai ierobežota, vai izkropļota (šajā ziņā skat. 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-8/08 *T-Mobile Netherlands* u.c., Krājums, I-4529. lpp., 28. punkts, kā arī 2009. gada 6. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P un C-519/06 P *GlaxoSmithKline Services* u.c./Komisija u.c., Krājums, I-9291. lpp., 55. punkts).
- ¹³⁶ Lai noteiktu, vai nolīgums ir vērst pret konkurenci, it īpaši ir jāņem vērā tā noteikumu saturs un mērķi, kurus ar to ir paredzēts sasniegt, kā arī tā ekonomiskais un juridiskais konteksts (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *GlaxoSmithKline Services* u.c./Komisija u.c., 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 137 Attiecībā uz intelektuālā īpašuma licenču līgumiem no Tiesas judikatūras izriet, ka tikai ar apstākli, kas norāda, ka tiesību īpašnieks tikai vienam licences saņēmējam ir piešķīris ekskluzīvas tiesības pārraidīt aizsargāto objektu no vienas dalībvalsts un tātad aizliedzis citiem apraidī noteiktā laikposmā, nepietiek, lai varētu konstatēt, ka šādam nolīgumam ir pretkonkurences mērķis (šajā ziņā skat. 1982. gada 6. oktobra spriedumu lietā 262/81 *Coditel* u.c., saukts “*Coditel II*”, *Recueil*, 3381. lpp., 15. punkts).
- 138 Šādos apstākļos un saskaņā ar Direktīvas par satelītapraidi 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu tiesību īpašnieks principā var piešķirt vienīgajam licences saņēmējam ekskluzīvas tiesības noteiktā laikposmā veikt aizsargātā objekta satelītapraidi no vienas vienīgas raidīšanas dalībvalsts vai no vairākām dalībvalstīm.
- 139 Tādējādi attiecībā uz šādu tiesību īstenošanas teritoriālajiem ierobežojumiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru nolīgums, kas vērsts uz valstu tirgu sadales atjaunošanu, var kavēt sasniegt Līguma mērķi integrēt valstu tirgus, izveidojot vienu tirgu. Tādējādi līgumi, kuru mērķis ir sadalīt valstu tirgus atbilstoši valstu robežām vai kas aprūtina valstu tirgu savstarpēju mijiedarbību, principā ir uzskatāmi par tādiem, kuru mērķis ir ierobežot konkurenci LESD 101. panta 1. punkta izpratnē (pēc analogijas zāļu jomā skat. 2008. gada 16. septembra spriedumu apvienotajās lietās no C-468/06 līdz C-478/06 *Sot. Lélos kai Sia* u.c., Krājums, I-7139. lpp., 65. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *GlaxoSmithKline Services* u.c./Komisija u.c., 59. un 61. punkts).
- 140 Tā kā šī judikatūra pilnībā ir attiecināma uz pārrobežu apraides pakalpojumu sniegšanu — kā tostarp izriet no šā sprieduma 118.–121. punkta —, ir jākonstatē, ka, ja licences līgumā ir aizliegta vai ierobežota pārrobežu apraides pakalpojumu sniegšana,

tas tiek uzskatīts par tādu, kura mērķis ir ierobežot konkurenci, ja vien citi ekonomiskā un juridiskā konteksta apstākļi neļauj konstatēt, ka šāds līgums nevar apdraudēt konkurenci.

- 141 Attiecīgajās pamata lietās pati ekskluzīvo licenču piešķiršana Premjerlīgas spēļu izplatīšanai netiek apstrīdēta. Proti, šajās lietās runa ir tikai par papildu pienākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt šo licenču izmantošanas teritoriālo ierobežojumu, kas ir ietverti to līgumu klauzulās, kuri noslēgti starp tiesību īpašniekiem un attiecīgajām raidorganizācijām, ievērošanu, proti, šo organizāciju pienākumu nepiegādāt dekoderiekārtas, kas dod piekļuvi aizsargātajiem objektiem, lai tās izmantotu ārpus teritorijas, uz kuru attiecas licences līgums.
- 142 Attiecībā uz šādām klauzulām ir jākonstatē, pirmkārt, ka tajās raidorganizācijām ir aizliegts sniegt jebkādu pārrobežu pakalpojumus, kas saistīti ar šīm spēlēm, un tas ļauj katrai raidorganizācijai piešķirt absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti zonā, uz kuru attiecas tās licence, un tādējādi novērst jebkādu konkurenci starp dažādām raidorganizācijām minēto pakalpojumu jomā.
- 143 Otrkārt, *FAPL* u.c. un *MPS* nav atsaukušās ne uz vienu apstākli, kas ietilptu šādu klauzulu ekonomiskajā un juridiskajā kontekstā un kas ļautu konstatēt, ka, neraugoties uz iepriekšējā punktā minētajiem apsvērumiem, šīs klauzulas nevar apdraudēt konkurenci un tādēļ tām nav pretkonkurences mērķa.
- 144 Šādos apstākļos, ņemot vērā, ka minētajām ekskluzīvo licenču līgumu klauzulām ir pretkonkurences mērķis, ir jāatzīst, ka tās ir aizliegts konkurences ierobežojums LESD 101. panta 1. punkta izpratnē.

¹⁴⁵ Ir jāpiebilst, ka, lai arī principā LESD 101. panta 1. punkts nav piemērojams nolīgumiem, kas ietilpst šā panta 3. punktā precizētajās kategorijās, tomēr, tā kā šā sprieduma 105.–124. punktā norādīto iemeslu dēļ tādas licenču līgumu klauzulas kā pamata lietās neatbilst šajā pēdējā minētajā punktā paredzētajām prasībām, nerodas jautājums par LESD 101. panta 1. punkta nepiemērojamību.

¹⁴⁶ Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka ekskluzīvas licences līguma, kas noslēgts starp intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku un raidorganizāciju, klauzulas ir LESD 101. pantā aizliegts konkurences ierobežojums, jo tajās ir uzlikts pienākums šai organizācijai nepiegādāt dekoderiekārtas, kas dod piekļuvi šā īpašnieka aizsargātajiem objektiem, lai tās izmantotu ārpus teritorijas, uz kuru attiecas šis licences līgums.

B — Par noteikumiem, kas saistīti ar raidījumu izmantošanu pēc to uztveršanas

1. Ievada apsvērumi

¹⁴⁷ Prejudiciālo jautājumu otrā daļa ir par to, vai raidījumu, kas ietver Premjerlīgas spēles, kā arī saistītos darbus, uztveršana ir pakļauta ierobežojumam atbilstoši direktīvām par autortiesībām un blakustiesībām tādēļ, ka tās rezultātā minētie darbi tiek

reproducēti satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, kā arī minēto darbu publiskas rādīšanas, ko veic attiecīgie kafejnīcu-restorānu īpašnieki, dēļ.

- ¹⁴⁸ Šajā ziņā ir jāatgādina, ka divas personu kategorijas — kā izriet no šā sprieduma 37. un 57. punkta — var atsaukties uz intelektuālā īpašuma tiesībām, kuras ir saistītas ar tādiem televīzijas raidījumiem kā pamata lietās, proti, pirmkārt, attiecīgo darbu autori un, otrkārt, raidorganizācijas.
- ¹⁴⁹ Vispirms attiecībā uz autoriem ir jāmin, ka tie var atsaukties uz autortiesībām, kas ir saistītas ar minēto raidījumu ietvaros izmantotajiem darbiem. Pamata lietās netiek apstrīdēts, ka *FAPL* var atsaukties uz autortiesībām saistībā ar dažādiem darbiem, kas iekļauti šajos pārraidītajos raidījumos, proti, tostarp uz atklāšanas video sekvenci, Premjerlīgas himnu, iepriekš ierakstītām filmām, kurās parādīti neseno Premjerlīgas spēļu izcilākie momenti, vai uz dažādu grafiku.
- ¹⁵⁰ Vēl attiecībā uz tādām raidorganizācijām kā *Multichoice Hellas* ir jāmin, ka tās var atsaukties uz tiesībām fiksēt savus raidījumus, kas paredzētas Direktīvas par blakustiesībām 7. panta 2. punktā, vai tiesībām publiskot savus raidījumus, kas noteiktas šīs pašas direktīvas 8. panta 3. punktā, vai arī tiesībām reproducēt to fiksētos raidījumus, kas paredzētas Direktīvas par autortiesībām 2. panta e) punktā.
- ¹⁵¹ Tādējādi pamata lietās uzdotie jautājumi neattiecas uz šādām tiesībām.

152 Šādos apstākļos Tiesas vērtējums ir jāattiecina tikai uz Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punktu, 3. panta 1. punktu un 5. panta 1. punktu, kuros tiek aizsargātas autortiesības uz darbiem, kas izmantoti attiecīgajos televīzijas raidījumos pamata lietās, proti, it īpaši uz atklāšanas video sekvenci, Premjerlīgas himnu, iepriekš ierakstītām filmām, kurās parādīti neseno Premjerlīgas spēļu izcilākie momenti, vai uz dažādu grafiku.

2. Par reproducēšanas tiesībām, kas paredzētas Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punktā (ceturtais jautājums lietā C-403/08)

153 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka reproducēšanas tiesības attiecas uz pagaidu darbu fragmentu radišanu satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, kas seko viens otram un tiek nekavējoties izdzēsti un aizstāti ar nākamajiem fragmentiem. Šajā kontekstā tai tostarp rodas jautājums, vai tai ir jāveic vērtēšana, ņemot vērā visus fragmentus, kas veido vienu veselu, vai tikai tos, kas pastāv attiecīgajā brīdī.

154 Vispirms ir jāatgādina, ka minētās direktīvas 2. pantā ietvertais jēdziens “reprodukcija” ir Savienības tiesību jēdziens, kuram visā Savienībā ir jābūt neatkarīgai un vienveidīgai interpretācijai (iepriekš minētais spriedums lietā *Infopaq International*, 27.–29. punkts).

155 Attiecībā uz tā saturu šā sprieduma 97. punktā jau tika norādīts, ka autortiesības minētā 2. panta a) punkta izpratnē ir piemērojamas tikai attiecībā uz objektu, kas ir tā autora intelektuālā jaunrade (iepriekš minētais spriedums lietā *Infopaq International*, 37. punkts).

- 156 Tādējādi Tiesa ir precizējusi, ka aizsardzība atbilstoši minētajai tiesību normai attiecas arī uz dažādām darba daļām ar nosacījumu, ka tās ietver elementus, kas ir šī darba autora intelektuālās jaunrades izpausme (iepriekš minētais spriedums lietā *Infopaq International*, 39. punkts).
- 157 Tas nozīmē, ka kopā ir jāizvērtē to fragmentu sastāvs, kas tiek reproducēti vienlaicīgi — kuri tādā pastāv attiecīgajā brīdī —, lai pārbaudītu, vai tajos ietilpst šādi elementi. Ja tie tajos ietilpst, šis kopums ir kvalificējams kā daļēja reprodukcija Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punkta izpratnē (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Infopaq International*, 45. un 46. punkts). Šajā ziņā nav nozīmes tam, vai darbs tiek reproducēts ar lineāru fragmentu palīdzību, kuri var pastāvēt īslaicīgi un tad nekavējoties tiek dzēsti tehnoloģiska procesa ietvaros.
- 158 Tieši ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai darba īslaicīgu fragmentu radišana satelīta dekodera atmiņā vai televizora ekrānā veido reprodukciju Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punkta izpratnē.
- 159 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas par autortiesībām 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka reprodukcijas tiesības attiecas uz darbu pagaidu fragmentu radišanu satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā ar nosacījumu, ka šie fragmenti ietver elementus, kas ir attiecīgo autoru intelektuālās jaunrades izpausme, un kopā ir jāizvērtē to fragmentu sastāvs, kas tiek reproducēti vienlaicīgi, lai pārbaudītu, vai tajos ietilpst šādi elementi.

3. Par izņēmumu no reprodukcijas tiesībām, kas paredzētas Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā (piektais jautājums lietā C-403/08)

¹⁶⁰ Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tādas reprodukcijas darbības kā lietā C-403/08, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, atbilst Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem un tātad — vai šīs darbības var tikt īstenotas bez autortiesību īpašnieku atļaujas.

a) Ievada apsvērumi

¹⁶¹ Saskaņā ar Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktu no tās 2. pantā paredzētajām reproducēšanas tiesībām ir atbrīvota reproducēšana, kas atbilst pieciem nosacījumiem, proti, ja:

— šī darbība ir pagaidu darbība;

— tā ir islaicīga vai papildu darbība;

— tā ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa;

— šī procesa vienīgais mērķis ir atļaut starpnieka veiktu pārsūtīšanu tiklā starp trešām personām vai likumīgu izmantošanu attiecībā uz darbu vai citu aizsargātu objektu, un

— minētajai darbībai nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes.

¹⁶² No judikatūras izriet, ka iepriekš uzskaitītie nosacījumi ir interpretējami šauri, jo šīs direktīvas 5. panta 1. punkts ir atkāpe no šajā direktīvā paredzētā vispārīgā noteikuma, atbilstoši kuram autortiesību īpašnieks dod atļauju jebkādi sava aizsargātā darba reprodukcijai (iepriekš minētais spriedums lietā *Infopaq International*, 56. un 57. punkts).

¹⁶³ Tādējādi minēto nosacījumu interpretācijai ir jāļauj saglabāt šādi noteiktā izņēmuma lietderīgo iedarbību un ievērot tā mērķi, kas tostarp izriet no Direktīvas par autortiesībām preambulas 31. apsvēruma un Kopējās nostājas (EK) Nr. 48/2000, ko Padome pieņēma 2000. gada 28. septembrī, lai pieņemtu šo direktīvu (OV C 344, 1. lpp.).

¹⁶⁴ Saskaņā ar šā izņēmuma mērķi tam tātad ir jāpadara iespējama un jānodrošina jauno tehnoloģiju attīstība un darbība, kā arī jāsaglabā taisnīgs līdzsvars starp tiesību īpašnieku tiesībām un interesēm, no vienas puses, un aizsargāto darbu lietotājiem, kuri vēlas izmantot šīs jaunās tehnoloģijas, no otras puses.

b) Par Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu ievērošanu

¹⁶⁵ Netiek apstrīdēts, ka attiecīgās reprodukcijas darbības atbilst pirmajam līdz trešajam Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā minētajam nosacījumam, jo tās ir pagaidu, īslaicīgas un ir tehnoloģiskā procesa, kas tiek īstenots ar satelīta dekodera un televizora palīdzību, lai ļautu uztvert pārraidītos raidījumus, neatņemama sastāvdaļa.

¹⁶⁶ Tādējādi atliek izvērtēt vien ceturto un piekto nosacījuma ievērošanu.

¹⁶⁷ Vispirms attiecībā uz ceturto nosacījumu tūlīt ir jānorāda, ka attiecīgās reprodukcijas darbības nav paredzētas, lai ļautu starpnieka veiktu pārsūtīšanu tiklā starp trešām personām. Tādējādi alternatīvi ir jāizvērtē, vai to vienīgais mērķis ir ļaut likumīgi izmantot aizsargātu darbu vai objektu.

¹⁶⁸ Šajā ziņā izmantošana — kā izriet no Direktīvas par autortiesībām preambulas 33. apsvēruma — ir uzskatāma par likumīgu, ja to atļauj attiecīgo tiesību īpašnieks vai ja tā nav ierobežota ar piemērojamo tiesisko regulējumu.

¹⁶⁹ Tā kā attiecīgo darbu izmantošanu pamata lietā autortiesību īpašnieki ir atļāvuši, ir jāizvērtē, vai attiecīgās darbības ir paredzētas, lai ļautu darbu izmantošanu, kas nav ierobežota ar piemērojamo tiesisko regulējumu.

- 170 Šajā jautājumā netiek apstrīdēts, ka šis īslaicīgās reprodukcijas darbības padara iespējamu pareizu satelīta dekodera un televīzijas ekrāna darbību. No televīzijas skatītāju viedokļa tās padara iespējamu raidījumu, kas ietver aizsargātos darbus, uztveršanu.
- 171 Tomēr šo raidījumu uztveršana pati par sevi vien, proti, to uztveršana un rādīšana privātā lokā, nav darbība, kas būtu ierobežota ar Savienības vai Apvienotās Karalistes tiesisko regulējumu — kā tas turklāt izriet no piektā prejudiciālā jautājuma lietā C-403/08 formulējuma —, un tādēļ tā ir likumīga darbība. Turklāt no šā sprieduma 77.–132. punkta izriet, ka šāda raidījumu uztveršana ir jāuzskata par likumīgu gadījumā, ja raidījumi nāk no citas dalībvalsts, nevis no Apvienotās Karalistes, un ja šī uztveršana tiek veikta ar ārvalsts dekoderiekārtas palīdzību.
- 172 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka minēto reprodukcijas darbību vienīgais mērķis ir atļaut darbu “likumīgu izmantošanu” Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.
- 173 Tādējādi tādas reprodukcijas darbības kā pamata lietā atbilst šajā tiesību normā paredzētajam ceturtajam nosacījumam.
- 174 Visbeidzot, attiecībā uz pēdējā minētajā tiesību normā paredzēto piekto nosacījumu ir jānorāda, ka minētās reprodukcijas darbības, kas tiek īstenotas tehnoloģiska procesa ietvaros, padara iespējamu piekļuvi aizsargātajiem darbiem. Tā kā šiem aizsargātajiem darbiem ir ekonomiska vērtība, arī piekļuvei tiem noteikti ir ekonomiska nozīme.

- 175 Tomēr, lai neatņemtu Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzētajam izņēmumam lietderīgo iedarbību, šai nozīmei ir jābūt arī patstāvīgai tādā izpratnē, ka tā pārsniedz ekonomisko priekšrocību, ko sniedz raidījuma, kurš ietver aizsargātos darbus, uztveršana vien, proti, pārsniedz priekšrocību, ko sniedz tā uztveršana un rādīšana vien.
- 176 Pamata lietā pagaidu reprodukcijas darbības, kas īstenotas satelīta dekodera atmiņā un televīzijas ekrānā, veido pārraidīto raidījumu, kas ietver attiecīgos darbus, uztveršanas procesa neatdalāmu un atkarīgu daļu. Turklāt tās tiek veiktas neatkarīgi no personu, kas tādējādi piekļūst aizsargātajiem darbiem, ietekmes, pat apziņas.
- 177 Līdz ar to šīs pagaidu reprodukcijas darbības nevar radīt papildu ekonomisku priekšrocību, kas pārsniegtu priekšrocību, ko sniedz attiecīgo raidījumu uztveršana vien.
- 178 No minētā izriet, ka attiecīgās reprodukcijas darbības pamata lietā nav uzskatāmas par tādām, kurām ir neatkarīga ekonomiska nozīme. Līdz ar to tās atbilst Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzētajam piektajam nosacījumam.
- 179 Šo atzinumu, kā arī atzinumu šā sprieduma 172. punktā turklāt apstiprina šīs tiesību normas mērķis — nodrošināt jauno tehnoloģiju attīstību un darbību. Proti, gadījumā, ja attiecīgās darbības nebūtu uzskatāmas par atbilstošām Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, neviens no televīzijas skatītājiem,

kuru rīcībā ir modernās iekārtas, kuru darbībai ir vajadzīga minēto reprodukcijas darbību īstenošana, nevarētu uztvert raidījumus, kas ietver pārraidītos darbus, ja autortiesību īpašnieki nedotu savu atļauju. Tomēr tas — pretēji Savienības likumdevēja gribai, kas izteikta Direktīvas par autortiesībām preambulas 31. apsvērumā, — traucētu, pat paralizētu jauno tehnoloģiju izplatīšanu, kā arī efektīvu veicināšanu.

180 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka tādas reprodukcijas darbības kā pamata lietā atbilst visiem pieciem Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

181 Tādējādi, lai varētu atsaukties uz minētajā tiesību normā paredzēto izņēmumu, šiem aktiem ir jāatbilst arī Direktīvas par autortiesībām 5. panta 5. punkta nosacījumiem. Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka, ņemot vērā šā sprieduma 163.–179. punktā minētos apsvērumus, minētās darbības atbilst arī tiem.

182 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka tādas reprodukcijas darbības kā lietā C-403/08, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, atbilst Direktīvas par autortiesībām 5. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem un tādad var tikt īstenotas bez autortiesību īpašnieku atļaujas.

4. Par “izziņošanu sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē (sestais jautājums lietā C-403/08)

- 183 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai jēdziens “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz raidītu darbu pārraidīšanu ar televizora ekrānu un skaļruņu palīdzību kafejnīcā-restorānā klātesošajiem klientiem.
- 184 Vispirms ir jānorāda, ka Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punktā nav precizēts jēdziens “izziņošana sabiedrībai” (2006. gada 7. decembra spriedums lietā C-306/05 *SGAE*, Krājums, I-11519. lpp., 33. punkts).
- 185 Šādos apstākļos un saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tā nozīme un piemērojamība ir jānosaka, ņemot vērā šīs direktīvas mērķus un interpretējamās tiesību normas kontekstu (iepriekš minētais spriedums lietā *SGAE*, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 186 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Direktīvas par autortiesībām galvenais mērķis ir ieviest augstu autoru aizsardzības līmeni, kas tiem ļautu saņemt atbilstīgu atlīdzību par to darbu izmantošanu, tostarp izziņošanas sabiedrībai gadījumā. Līdz ar to jēdziens “izziņošana sabiedrībai”, kā turklāt tas ir skaidri noteikts šīs direktīvas preambulas 23. apsvērumā, ir jāsaprot plašā nozīmē (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 36. punkts).

- 187 Vēl ir jānorāda, ka saskaņā ar minētās direktīvas preambulas 20. apsvērumu šīs direktīvas pamatā ir principi un noteikumi, kas jau ir paredzēti intelektuālā īpašuma jomā pašlaik spēkā esošajās direktīvās, piemēram, Direktīvā 92/100, kas tikusi kodificēta ar Direktīvu par blakustiesībām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Infopaq International*, 36. punkts).
- 188 Šādos apstākļos un ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskaņības prasības, visās šajās direktīvās izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs precīzā likumdošanas kontekstā nav izteicis atšķirīgu gribu.
- 189 Visbeidzot, minētais 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē, cik iespējams, ņemot vērā starptautiskās tiesības, it īpaši Bernes konvenciju un Līgumu par autortiesībām. Proti, Direktīva par autortiesībām ir paredzēta, lai īstenotu šo līgumu, kura 1. panta 4. punktā līgumslēdzējām pusēm ir noteikts pienākums izpildīt Bernes konvencijas 1.–21. panta prasības. Turklāt tāds pats pienākums ir paredzēts Līguma par intelektuālā īpašuma tiesību aspektiem saistībā ar tirdzniecību 9. panta 1. punktā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 35., 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 190 Tieši ņemot vērā šos trīs elementus, ir jāinterpretē jēdziens “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē un jāizvērtē, vai tas attiecas uz raidītu darbu pārraidīšanu ar televizora ekrānu un skaļruņu palīdzību kafējnicā-restorānā klātesošajiem klientiem.
- 191 Vispirms attiecībā uz izziņošanas jēdzienu no Direktīvas par blakustiesībām 8. panta 3. punkta un Līguma par izpildījumu un skaņu ierakstiem 2. panta g) punkta un 15. panta izriet, ka šāds jēdziens attiecas uz “fonogrammā fiksētu skaņu vai to

atveidojumu pārraidīšanu sabiedrībai” un ka tas ietver pārraidīšanu vai “jebkāda veida publiskošanu”.

¹⁹² Konkrētāk, kā skaidri norādīts Bernes konvencijas 11.a panta pirmās daļas iii) punktā, minētais jēdziens ietver izziņošanu pa skaļruņiem vai pa jebkādu citu zīmes, skaņu vai attēlu pārnesošu instrumentu, kuros atbilstoši priekšlikuma direktīvai par autortiesībām (COM(97) 628, galīgā redakcija) pamatojuma daļai ietilpst tāds izziņošanas līdzeklis kā darbu rādīšana uz ekrāna.

¹⁹³ Šādos apstākļos, tā kā Savienības likumdevējs nav izteicis atšķirīgu gribu attiecībā uz šī jēdziena interpretāciju Direktīvā par autortiesībām, it īpaši tās 3. pantā (skat. šā sprieduma 188. punktu), izziņošanas jēdziens ir jāsaprot plaši, kā tāds, kas attiecas uz jebkādu aizsargāto darbu pārraidīšanu, neatkarīgi no izmantotā līdzekļa vai tehnoloģiskā procesa.

¹⁹⁴ Atbilstoši šādai interpretācijai Tiesa jau ir nospriedusi, ka viesnīcas īpašnieks īsteno izziņošanas darbību, ja viņš, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, saviem klientiem ļauj ar televizoru palīdzību piekļūt pārraidītiem darbiem, viesnīcas istabās izplatot uztverto signālu, kas ietver aizsargātos darbus. Šajā ziņā Tiesa ir uzsvērusi, ka šāda iejaukšanās nav vienkāršs tehnisks līdzeklis, lai nodrošinātu vai uzlabotu sākotnējo raidījumu uztveršanu to pārklājuma zonā, bet gan darbība, bez kuras tā klienti, atrodoties minētajā zonā, nevarētu uztvert pārraidītos darbus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 42. punkts).

- 195 Lietā C-403/08, ņemot vērā, ka bez kafejnīcas-restorāna īpašnieka iejaukšanās šajā iestādē klātesošie klienti nevarētu uztvert raidītos darbus, pat ja tie atrastos minētā raidījuma pārklājuma zonā, šis īpašnieks ar televizora ekrāna un skaļruņu palīdzību apzināti ļauj šiem klientiem piekļūt pārraidītajam raidījumam, kas ietver aizsargātus darbus. Tādējādi šādas darbības apstākļi ir salīdzināmi ar tiem, kas ir iepriekš minētā sprieduma lietā *SGAE* priekšmets.
- 196 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka kafejnīcas-restorāna īpašnieks veic izziņošanu, ja viņš raidītos darbus ar televizora ekrāna un skaļruņu palīdzību apzināti pārraida šajā iestādē klātesošajiem klientiem.
- 197 Tādējādi, lai tādos apstākļos kā pamata lietā varētu atsaukties uz jēdzienu “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē, raidītajam darbam ir jātiek pārraidītam jaunai publikai, proti, publikai, kuru aizsargāto darbu autori nav ņēmuši vērā, atļaujot to izmantošanu ar sākotnējo izziņošanu sabiedrībai (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 40. un 42. punkts, kā arī 2010. gada 18. marta rīkojumu lietā C-136/09 *Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon*, 38. punkts).
- 198 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, atļaujot savu darbu pārraidīšanu, šie autori principā ņem vērā tikai televizoru īpašniekus, kas individuāli vai savā privātajā telpā, vai ģimenes lokā uztver signālu un skatās raidījumus. Tomēr, līdzko šī raidīto darbu pārraidīšana notiek sabiedriskā vietā un ir paredzēta papildu publikai, kurai televizora īpašnieks ļauj noklausīties vai noskatīties darbu, šāda apzināta iejaukšanās ir uzskatāma par darbību, ar kuru attiecīgais darbs tiek izziņots jaunai publikai (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 41. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā

Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon, 37. punkts).

- 199 Tā tas ir gadījumā, ja kafējnīcas-restorāna īpašnieks raidītus darbus pārraida šajā iestādē klātesošajiem klientiem, jo šie klienti ir papildu publika, kuru šo darbu autori nav ņēmuši vērā, atļaujot pārraidīt savus darbus.
- 200 Turklāt, lai notiktu izziņošana sabiedrībai, raidītais darbs ir jāpārraida “sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana” Direktīvas par autortiesībām preambulas 23. apsvēruma izpratnē.
- 201 Šajā ziņā no iepriekš minētās Kopējās nostājas Nr. 48/2000 izriet, ka šis apsvēruma ir iekļauts pēc Eiropas Parlamenta priekšlikuma, kurš ar to vēlējas precizēt, ka izziņošana sabiedrībai minētās direktīvas izpratnē neattiecas uz “tiešu izpildīšanu un izpildījuma izziņošanu” — jēdzienu, kas ir saistīts ar “publiskas izpildīšanas un izpildījuma izziņošanas” jēdzienu, kurš paredzēts Bernes konvencijas 11. panta pirmajā daļā un kurš ietver darbu interpretāciju sabiedrības, kurai ir fizisks un tiešs kontakts ar šo darbu aktieri vai izpildītāju, priekšā (skat. Bernes konvencijas vadlīnijas, interpretējošs dokuments, ko izstrādājusi *WIPO* un kurš, lai arī nav saistošs, tomēr, kā Tiesa to jau norādījusi iepriekš minētā sprieduma lietā *SGAE* 41. punktā, palīdz interpretēt šo konvenciju).
- 202 Tādējādi, lai izslēgtu šādu tiešu publisku izpildīšanu un izpildījuma izziņošanu no izziņošanas sabiedrībai jēdziena piemērošanas jomas Direktīvā par autortiesībām, minētajā 23. apsvērumā ir precizēts, ka izziņošana sabiedrībai attiecas uz jebkādu izziņošanu sabiedrībai, kura nav bijusi klāt vietā, kurā notikusi sākotnējā izziņošana.

- 203 Tomēr šāds fiziskā un tiešā kontakta elements tieši trūkst gadījumā, ja raidīts darbs tādā vietā kā kafejnīca-restorāns ar televizora ekrāna un skaļruņu palīdzību tiek pārraidīts sabiedrībai, kas ir klāt šīs pārraides vietā, bet kas nav klāt vietā, kurā notiek sākotnējā izziņošana Direktīvas par autortiesībām preambulas 23. apsvēruma izpratnē, proti, pārraidītās izpildīšanas vietā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 40. punkts).
- 204 Visbeidzot, ir jānorāda, ka “izziņošanas” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē peļņu nesošajam raksturam arī ir nozīme (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 44. punkts).
- 205 Tādā situācijā kā pamata lietā nevar apstrīdēt, ka, pirmkārt, īpašnieks veic raidīto darbu pārraidīšanu savā kafejnīcā-restorānā, lai gūtu labumu, un, otrkārt, šī pārraidīšana var piesaistīt klientus, kurus interesē šādi pārraidīti darbi. Līdz ar to attiecīgā pārraidīšana atspoguļojas šīs iestādes apmeklējumā un galu galā — tās ekonomiskajos rezultātos.
- 206 Tādēļ attiecīgajai izziņošanai sabiedrībai ir peļņu nesošs raksturs.
- 207 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka jēdziens “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas par autortiesībām 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz raidīto darbu pārraidīšanu ar televizora ekrāna un skaļruņu palīdzību kafejnīcā-restorānā klātesošajiem klientiem.

5. Par Direktīvas par satelītapraidi ietekmi (septītais jautājums lietā C-403/08)

- 208 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva par satelītapraidi ietekmē reprodukcijas darbību, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, likumību.
- 209 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvā par satelītapraidi ir paredzēta tikai minimāla dažu autortiesību un blakustiesību aizsardzības aspektu saskaņošana gadījumā, ja pa satelītu sabiedrībai tiek izziņoti vai pa kabeli tiek retranslēti citu dalībvalstu raidījumi. Tomēr atšķirībā no Direktīvas par autortiesībām šīs minimālās saskaņošanas normas nesniedz informāciju, lai noteiktu, vai reprodukcijas darbības, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, ir likumīgas (pēc analogijas skat. 2000. gada 3. februāra spriedumu lietā C-293/98 *Egeda, Recueil*, I-629. lpp., 25. un 26. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 30. punkts).
- 210 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva par satelītapraidi ir jāinterpretē tādējādi, ka tā neietekmē reprodukcijas darbību, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, likumību.

IV — Par tiesāšanās izdevumiem

- 211 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) jēdziens “nelegāla iekārta” Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. novembra Direktīvas 98/84/EK par tiesisku aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to, 2. panta e) punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas nedz uz ārvalsts dekoderiekārtām, kas ļauj piekļūt raidorganizācijas satelitapraides pakalpojumiem un tiek ražotas un pārdotas ar šīs organizācijas atļauju, bet tiek izmantotas, neraugoties uz tās gribu, ārpus ģeogrāfiskās teritorijas, attiecībā uz kuru tās ir tikušas izsniegtas, nedz iekārtām, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, nedz tām, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kas tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai;

- 2) Direktīvas 98/84/EK 3. panta 2. punktam nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kurā aizliegts izmantot ārvalsts dekoderiekārtas, tostarp tās, kas iegūtas vai iespējotas, norādot nepatiesu vārdu un adresi, vai tās, kas izmantotas, pārkāpjot līgumisko ierobežojumu, kurš tās ļauj izmantot tikai privātai lietošanai, jo šāds tiesiskais regulējums neietilpst šīs direktīvas saskaņojamajā jomā;

- 3) LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:
 - šim pantam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas par pretlikumīgu padara ārvalsts dekoderiekārtu, kuras ļauj piekļūt tādām

kodētam satelītapraides pakalpojumam no citas dalībvalsts, kurā iekļauti ar pirmās dalībvalsts tiesisko regulējumu aizsargāti objekti, importēšanu, pārdošanu un izmantošanu šajā valstī,

- turklāt šo atzinumu neliek apstrīdēt nedz apstākļi, ka ārvalsts dekoderiekārta tikusi iegūta vai iespējota, norādot nepatiesu identitāti un adresi, ar nodomu apiet attiecīgo teritoriālo ierobežojumu, nedz apstākļi, ka šī iekārta tiek izmantota komerciālos nolūkos, lai arī tā ir paredzēta tikai privāta rakstura lietošanai;

- 4) ekskluzīvas licences liguma, kas noslēgts starp intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku un raidorganizāciju, klauzulas ir LESD 101. pantā aizliegts konkurences ierobežojums, jo tajās ir uzlikts pienākums šai organizācijai nepiegādāt dekoderiekārtas, kas dod piekļuvi šā īpašnieka aizsargātajiem objektiem, lai tās izmantotu ārpus teritorijas, uz kuru attiecas šis licences ligums;

- 5) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka reprodukcijas tiesības attiecas uz darbu pagaidu fragmentu radīšanu satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, ar nosacījumu, ka šie fragmenti ietver elementus, kas ir attiecīgo autoru intelektuālās jaunrades izpausme, un kopā ir jāizvērtē to fragmentu sastāvs, kas tiek reproducēti vienlaicīgi, lai pārbaudītu, vai tajos ietilpst šādi elementi;

- 6) **tādas reprodukcijas darbības kā lietā C-403/08, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, atbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem un tādad var tikt īstenotas bez autortiesību īpašnieku atļaujas;**

- 7) **jēdziens “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz raidīto darbu pārraidīšanu ar televizora ekrāna un skaļruņu palīdzību kafejnīcā-restorānā klātesošajiem klientiem;**

- 8) **Padomes 1993. gada 27. septembra Direktīva 93/83/EEK par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā neietekmē reprodukcijas darbību, kas veiktas satelīta dekodera atmiņā un televizora ekrānā, likumību.**

[Paraksti]